

Cas Franki: ultratge a la llibertat

L'empresonament de Francesc Argemí, més conegut com a Franki, ha desfermat una onada de solidaritat arreu dels Països Catalans. En el moment del tancament de L'ACCENT ja són diverses les convocatòries previstes per exigir-ne el seu alliberament, la més important de les quals, la manifestació a Barcelona del proper 10 de maig. En Franki va ser detingut dilluns 28 al matí pels Mossos d'Esquadra, que el van portar fins la presó Model de Barcelona.

>> Països Catalans 7

El 25 d'Abril, Alacant capital dels Països Catalans

Més de quinze mil persones van participar a la manifestació que el passat 26 d'abril va recórrer els carrers d'Alacant amb l'objectiu de reclamar la territorialitat dels Països Catalans i denunciar la censura sobre les emissions de TV3 al sud del país. La mobilització, que va transcórrer envoltada d'un fort desplegament policial i d'algunes provocacions espanyolistes, posava el punt final a una setmana on l'esquerra independentista ha realitzat multitud d'activitats. El dimecres 23 a Barcelona, el 24 i 25 a València i el mateix 26 al matí a Sueca. A més, al llarg de tota la setmana es van fer diverses accions a diferents ciutats en resposta a la jornada de lluita convocada per la campanya 300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència.

>> Països Catalans 6 i 7

Bloc d'Endavant, Maulets i el SEPC a la manifestació del passat 26 d'abril // FOTO: Francesc Francés

Doble traïció a les Terres de l'Ebre

Mentre les Terres de l'Ebre s'organitzen per intentar aturar el trasvassament cap a la Regió Metropolitana, es licita amb nocturnitat un magatzem de residus nuclears a Ascó

La central nuclear d'Ascó ha sigut notícia per una fuga radioactiva

Les Terres de l'Ebre estan en peu de guerra. La proposta d'interconnexió de xarxes per tal d'abastir a la Regió Metropolitana de Barcelona és percebuda com una traïció dels partits que el 2003 van firmar el denominat Compromís de l'Ebre. De manera paral·lela, i enmig de la confusió del cas de la fuga de partícules radioactives de la central nuclear d'Ascó, l'empresa pública ENRESA ha iniciat els tràmits per instal·lar-hi un magatzem de residus nuclears. Aquesta decisió podria servir per allargar la vida de la planta deu anys més.

>> Països Catalans 4 i 5

ENTREVISTA

"La política continua sent cosa de francesos blancs"

Fa quaranta anys que estudiants i treballadors van posar el Govern francès contra les cordes. El maig francès va ser una revolta social que va connectar amb un context de protestes internacionals.

Prenent un dels lemes del Maig del 68, "Continuem el combat",

Revolta Global va convidar a Barcelona Daniel Bensaïd, un dels que el va protagonitzar, per reflexionar sobre la revolta francesa i aprendre'n per continuar combatent el capitalisme. L'ACCENT l'hem entrevistat.

>> Contraportada 16

SUMARI

El creixement no s'atura a la Regió Metropolitana de Barcelona

La manca de planificació i d'iniciativa política ha deixat el creixement de la Regió Metropolitana de Barcelona en mans de la iniciativa privada. En aquest número ens fixem en diverses problemàtiques que està generant: el Quart Cinturó, les amenaces a Collserola, la reivindicació de les vegueries i els ARE.

>> En profunditat 8 i 9

Victòria a TMB

Els conductors d'autobusos de Barcelona finalment tindran dos dies de descans a la setmana. Després de 18 jornades de vaga, amb 54 expedientats, quatre detinguts i una vaga indefinida ja convocada, l'Ajuntament i la direcció de TMB finalment han acceptat gran part de les reivindicacions dels treballadors.

>> Economia 10

PUNT DE MIRA

Abril és lluita

AQUIL-LES RUBIO ALACANT

Enguany, la diada del País Valencià del 25 d'abril s'ha celebrat a la meua ciutat, Alacant. Ha estat una oportunitat excel·lent per reivindicar en aquest sud tan difícil que Alacant forma part dels Països Catalans i que la seua llengua és el català. Després de 301 anys d'ocupació militar i sotmetiment, milers de persones ompliren els carrers de la ciutat; doncs no, resulta que no estem vençudes, que la resistència és tenaç, que la consciència nacional i les lluites populars continuen en el present seguint el camí que maulets, antifeixistes i guerrillers ens van obrir en el passat.

Abril és un mes de lluita per als Països Catalans i per a Alacant, però abril ens connecta també amb les lluites d'arreu el món, i ens uneix amb altres pobles en combat per l'alliberament nacional i per la justícia social. Abril ens acostava al poble castellà, que celebra el 23 la seua diada comuna. Abril ens agermanava amb el poble irlandès, que en aquest mes de 1916 començà la Insurrecció de Pasqua que portà a la fi de l'imperialisme anglès sobre la part sud de l'illa. Abril ens remet a les antifeixistes portugueses i a les lluitadores anticolonials de Moçambic i Angola, que acabaren el 1974 amb el reaccionari Estado Novo portuguès. Abril ens apropa a Cuba i a la victòria sobre l'intent d'invasió de Playa Girón l'any 1961. Abril ens lliga a les fundadores d'Herri Batasuna ara fa 30 anys. I, finalment, abril ens entrellança amb les partisans i comunistes que alliberaren del nazisme el 1945 una gran quantitat de ciutats i pobles d'Itàlia.

Aquest mes, doncs, no és més que la síntesi de les lluites de tots els pobles del món, inclòs el nostre. I Alacant és la síntesi, també, dels Països Catalans: un avís a navegants del que és el país i del que pot convertir-se: destrucció del patrimoni natural i cultural, desnationalització, economia especulativa i de serveis... els mals d'Alacant són els mals dels Països Catalans i de qualsevol nació oprimida i explotada pel capitalisme i pel patriarcat.

COL·LABORACIÓ JORDI SOLDEVILA I ROIG*

Dinàmiques centre - perifèria. Aigua, energia i negocis

Pierre Vilar explica com l'economia del Principat comença a canviar a mitjan segle XVII i es consolida al llarg del XVIII. Tot plegat portarà a un procés precapitalista que interrelacionarà l'estructura econòmica catalana entre les diferents regions de manera que apareixerà una incipient especialització, trencant amb la tradicional autosuficiència i creant un mercat interior. Al llarg del segle XIX, amb l'aparició de la industrialització, es genera un desequilibri territorial amb un centre i una perifèria. Aquest desequilibri es mantindrà al llarg dels segles XX i principis del XXI, tot i la internacionalització dels mercats.

En què consisteix aquest desequilibri? Molt senzill, les àrees litorals properes a Barcelona es van convertir en centres de comerç i indústria, però mancats de matèries primeres. En canvi, les comarques més apartades d'aquesta zona van passar a garantir matèries primeres i mà d'obra que sostindria l'economia de la capital. Així entendrem l'emigració del segle XIX de comarques com el Vallès, el Berguedà o el Penedès, i posteriorment l'àrea ponentina, ebreca i pirinenca. I també l'arribada de vi, cereals, fusta, ferro o carbó de les diverses comarques a la capital durant part del XVIII i XIX. L'energia de les hidroelèctriques a principis del XX, l'aigua, a mitjan del mateix segle, o l'energia nuclear a finals d'aquest.

En tot aquest procés hi ha una concentració d'activitats econòmiques amb important valor afegit a la capital, mentre les comarques van perdre demografia i pes econòmic gràcies a una globalització que importa el que al segle XIX trobava a les comarques interiors (especialment productes alimentaris). Tanmateix, hi ha tres elements que posen de manifest la importància actual de les successives corones del voltant

El debat sobre l'aigua respon també al debat sobre el model territorial de desenvolupament // FOTO: Gustau Navarro

de la metròpoli: aigua, energia i sòl (immobiliari i industrial). Precisa-ment, els tres elements responen als tres camps de lluita social més importants, ja no del Principat, sinó dels Països Catalans: transvasaments (Ter, Ebre - Segre, Xúquer - Vinalopó), línies d'alta tensió (MAT, LAT) i contra l'especulació i les grans obres infraestructurals (autopistes a les Illes, quart cinturó, CIM, Marina d'Or, Horta, TGV, abocadors i altres).

En definitiva, les comarques perifèriques continuen comptant per una qüestió de recursos i per alimentar un centre (València, Palma o Barcelona) que continua perifèritzant les comarques. L'aigua, punta de llança d'aquesta qüestió, continua sent i serà una polèmica creixent, doncs vivim en un país mediterrani amb una pluviometria caracteritzada per la seua escassetat, factor que es con-

traposava amb el model econòmic productivista que té un sol objectiu, créixer, i per créixer es necessiten recursos com l'aigua. Això significa als Països Catalans un problema doble, escassetat de recursos, i en un context com l'actual, encari-ment de les matèries primeres (petroli, aigua, etc.).

L'aigua i el territori

Si ens centrem en la qüestió hídrica veurem com l'aigua té molts pretendents, la construcció (immobiliària, turística), la indústria (energètica, química, etc.) o l'agricultura (nous regadius), però tots ells estan vinculats a un model que necessita créixer constantment. Si continuem amb aquest model ens podem trobar amb una guerra entre interessos territorials diversos, d'una banda, una agricultura productivis-

ta (necessitada de regadius), i de l'altra, indústria i turisme, que equivaldria a un enfrontament entre metròpoli i comarques perifèriques.

Per tant, cal plantejar-se tres qüestions, quin model territorial, energètic i de creixement volem. Ara mateix, cap dels tres governs autonòmics ofereix cap alternativa als models existents, ni tan sols l'esquerra reformista, tal com hem anat veient en els darrers anys. Cal que ens posem a treballar, cal que fem veure a la societat catalana que les disputes actuals van més enllà dels conflictes entre territoris, el model econòmic és el moll de l'os de tots aquests conflictes, aigua, energia i sòl són la punta d'un mateix iceberg.

* Assemblée Pagesa de Catalunya

L'ACCENT

Número 129. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.

Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València
Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona
Adreça electrònica: ppecc@accent.cat
Subscripcions: 646 98 16 97
Distribució: 615 54 47 15
Publicitat: 616 07 33 28
Consell de Redacció, Coordinació: Laia Altarriba, Andreu Ginés, Aure Silvestre i Arnau Urgell.
Països Catalans: Joan Buades, Martí Cirià, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giné, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habet, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa.
Opinió: Joan Teran.
Economia: Alex Tismintzky.
Internacional: Ausiàs Almiñana, Laia Altarriba, Marc Lamarca i Manel López.
Cultura: Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Héctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobar.
Correcció: Mercè Mauri.
Edició gràfica: Andreu Ginés.
Coordinació gràfica: Oriol Clavera.
Il·lustracions: Joan Carbonell, Roger Ferriols.
Distribució: Héctor Serra.
Han col·laborat en aquest número: Lorenc Buades, Roser Calvet, David Datzira, Rolando del Guerra, Marco Laurenzano, Maria Mena, Gustau Navarro, Juanra Rodríguez, Aquil·les Rubio, Sergi Saladié, Jordi Salvia, Jordi Soldevila i Felip Ventura.

MOLTA MERDA!

JUANRA RODRÍGUEZ COL·LABORACIÓ

Judici a la solidaritat

El dilluns 21 d'abril va començar a Madrid el judici contra Gestoras pro-Amnistia i Askatasuna, que és tant com dir que l'Estat vol jutjar i empresonar la solidaritat i la defensa dels drets humans durant 49 sessions que es portaran a terme, com no, en un tribunal d'excepció: l'Audiència Nacional espanyola.

On hi ha lluita hi ha repressió, i on hi ha repressió hi ha solidaritat. És per això que, a Euskal Herria, sorgeix de manera natural un canal d'ajut i recolzament als refugiat, exiliats i represaliats. Aquest moviment va néixer durant el franquisme, i s'anomenava Ayuda Patriótica Vasca. Ja immersos en la mal anomenada transició, a molts pobles funcionaven petits comitès organitzats que canalitzaven aquest corrent espontani envers els i les represaliats, i creaven les Comisiones por la Amnistía. Rere l'indult del 77, un sector liderat per Bandrés i Euskadiko Ezkerra van pensar que amb la democràcia s'obria un panorama diferent i que l'existència d'aquests comitès era innecessària. Alhora, el sector majoritari apostava per tot el contrari en entendre que el camí de la transició no responia a les causes que havien originat el conflicte polític. I és en aquest punt on es decideix organitzar tot aquell corrent amb la intenció de fer front a la repressió, de denunciar la tortura i de treballar per una sortida del contenciós amb continguts polítics i democràtics. Això van ser les Gestoras. I quan l'Estat francès va adoptar la funció de reprimir el moviment independentista basc, van aparèixer nous comitès a Lapurdi, Behe Nafarroa i

Zuberoa (Iparralde) fins al 2001 que es va decidir unificar forces i crear un moviment nacional: Askatasuna.

El treball durant aquestes dècades ha consistit en denunciar la repressió i les lleis antiterroristes; denunciar la incomunicació que crea el marc idoni per torturar amb total impunitat; denunciar l'Audiència Nacional espanyola com un tribunal de guerra; ajudar als familiars dels represaliats; canalitzar les ajudes econòmiques per finançar la seva defensa jurídica i, en definitiva, mobilitzar i conscienciar la gent.

La història de Gestoras és una fotografia de la lluita d'un poble pels seus drets, una lluita persistent i indomtable malgrat el GAL, malgrat la dispersió, malgrat les cadenes perpètuas emparades sota la doctrina Parot i

malgrat tota aquesta política d'aniquilament... És per això que quan l'Estat espanyol inicia aquests processos d'il·legalització i criminalització, el que busca és desactivar el moviment independentista, desequilibrar la correlació de forces i silenciar la dissidència. Volen guanyar en impunitat: que els familiars dels presos i les preses es quedin a l'oblit, que els torturats i les torturades romanguin indefensos i que ningú denunciï aquesta realitat ni aquí, ni a nivell internacional.

No és el primer macrosumari obert per Garzón contra l'esquerra abertzale, i és clar que respon a la impotència política dels diferents governs espanyols per acabar amb l'organització ETA. Han utilitzat tot tipus de mitjans per aconseguir-ho, ells, que després ens parlen d'ètica i de valors universals, i ja han començat a interioritzar que ETA és un moviment que neix del poble, que es regenera contínuament i que, per això, no la poden derrotar. I és en el moment en el qual arriben a interioritzar tot això, quan s'inicia tota l'estratègia de colpejar el treball social, institucional i polític de l'esquerra abertzale, en un últim xantatge d'aquest combat plantejat com a raó d'Estat. Amb aquests macrosumaris del que es tracta és de deixar sense oxigen no ja a l'esquerra abertzale, sinó a les idees i al futur de projecte que representa, motiu pel qual no ens queda més alternativa que apostar per l'amnistia com a únic segell que garanteixi la solució al conflicte en clau de respecte a la paraula del poble.

EDITORIAL

La crisi econòmica: un nou repte

En un article publicat recentment a *La Fàbrica* (www.fabrica.cat), l'economista Chirs Harman comparava el sistema capitalista amb un "sistema de trànsit sense senyalització, cartells, semàfors, restriccions de velocitat o, fins i tot, sense una conscienciació clara que tots han de conduir a un mateix costat de la carretera". Així, mentre no hi ha cap problema, sense saber ben bé com, les coses rutllen, i no només rutllen, sinó que transmeten una sensació d'ordre generalitzat; però quan hi ha un accident, per xicotet que pugui ser, hi ha el perill que tot se submergeix en un caos absolut, com una accident en cadena d'aquells que de tant en tant veiem als telenotícies.

Val a dir que no cal caure en la idea que el capitalisme no planifica res. Ans al contrari, ho fa tan com pot: planifica ocupacions militars i guerres per protegir-se o expandir-se, regula les societats mitjançant lleis i tractats internacionals -i utilitza els estats per al seu propi benefici, com s'ha pogut comprovar darrerament amb les injeccions de capital dels bancs centrals per protegir els sistema financer privat- i, fins i tot, planifica la producció de béns fomentant sectors o reconvertint-los. Però hi ha una cosa que no pot planificar de cap manera: l'ànsia de beneficis. I aquest és el seu punt feble, és el que l'aboca a crisis periòdiques. A l'Estat espanyol, per exemple, hem vist com la construcció i l'especulació immobiliària han tingut via lliure: han consumit el cicle de creixement que tenien previst per unes quantes dècades en només uns quants anys... i ara en pagarem les conseqüències.

En números anteriors de L'ACCENT hem analitzat com malgrat tractar-se d'una crisi del capitalisme, no són pas els grans capitalistes els que més la patiran. N'hi haurà que cauran, de ben segur, més o menys depenent de la profunditat del forat, però les crisis són també una ocasió per a les grans corporacions per enfortir-se, ja que els més febles són els primers que cauen i que l'accés a la informació dels magnats mundials els situa en un lloc privilegiat per a l'especulació de tota mena.

Pel que fa a la població en general, i això és el que ens interessa a l'esquerra política, hem d'esperar una major precarització a tots els nivells, que no només augura conflictes laborals, sinó també alguns conflictes socials d'ordre racista o ultranacionalista.

En un altre ordre de coses, la crisi sembla que ha paralitzat la destrucció del nostre territori de manera temporal, cosa que ens ha d'alegrar. Però no oblidem que no es tracta pas d'una victòria nostra i que l'amenaça continua i continuarà fins que no la confrontem amb una oposició popular generalitzada.

És per això que hem de veure la crisi del sistema com una espasa de doble fil: en teoria és una ocasió per a polititzar la població, per aconseguir difondre el nostre discurs -en altres contextos parlariem de la crisi com una ocasió per impulsar un canvi social profund, però òbviament, no és el nostre cas- i per aturar els peus al capitalisme més ferotge; però d'altra banda, si no som capaços de moure-ns-hi bé, serem incapaços de contrarestar els discursos d'ultradreta que calen fàcilment entre en societats desestructurades i desorganitzades. Així doncs, la crisi que s'albirava no només serà un repte per a les nostres butxaques, sinó també per a la nostra capacitat de fer política.

FULLEJANT ROLANDO DEL GUERRA*

Oso Latza izan da

Fullejant *La Vanguardia*, secció de política/salsa rosa, entre cròniques de trifulgues i anècdotes diverses trobo un apartat que es diu "Panorama". Hi ha tres breus: un atac amb còctels molotov a un caixer automàtic, un anunci de Llamazares que havia dit nosequè i una que diu "Un ayuntamiento de Guipúzcoa vota cambiar de nombre dos plazas dedicadas a ETA".

Em quedo indignat, no tant per la sintaxis com pel fet que hi pugui haver gent que tingui la gosadia, diria més, l'atreuiment de dedicar places i carrers a bandes terroristes i assassines! Inaudit!

El redactor de la informació em diu que una de les places estava dedicada a José Luis Geresta, coautor dels assassinats de Blanco i Múgica. Això sí, "fallecido" ell també. No acabo d'entendre ben bé en què pot consistir una coautoría i perquè la plaça li van dedicar a ell i no a un altre, ni les circumstàncies del seu "fallecimiento", però és igual, segueixo indignat.

L'altra plaça, continua el periodista, està dedicada a Joxe Arregi... I punt. El breu s'acaba. S'acaba amb punxa, perquè jo m'he quedat amb ganes de saber qui havia assassinat o coassinat el Joxe Arregi aquest.

Potser-penso-les seves víctimes van ser tantes i tantes que no hi cabien a l'article. Per curiositat vaig a buscar a internet i... mira per on, topo de seguida amb un article d'*El País*.

És un article de 1981 i diu que Joxe Arregi va morir per tortures!

És cert que *El País* aleshores em sembla recordar-era un diari crític i alguns fins i tot el definien d'esqueres, però també descobreixo que bisbes i forenses donaven per fet que el "presumpte militant d'ETA" havia estat torturat fins a la mort. Continuo buscant i descobreixo que els cinc policies acusats de les tortures acabarien essent jutjats i absolts.

Em quedo tranquil, tot encaixa i torna al seu lloc: el Joxe Arregi es va torturar sol, els proetarras de l'Ajuntament li

van dedicar una plaça, els partits democràtics volen que les places es dediquin només a víctimes "de debò", el periodista de *La Vanguardia* va veure que explicar-ho tot seria molt complicat i va optar per posar només el nom de l'Arregi.

El que sí que m'agradaria saber és com ha acabat la cosa i si els partits democràtics de l'Ajuntament de Zizurkil han decidit dedicar la plaça als cinc funcionaris de la Brigada Regional de Informació que havien participat directament als interrogatoris del llavors presumpte militant d'ETA militar i avui pistoler de la banda assassina. Al cap i a la fi van ser víctimes d'una acusació injusta, és a dir, unes víctimes més del terrorisme. Bé es mereixerien una plaça, doncs, els exinpresos i segurament avui condecorats ricament jubilats Juan Luis Méndez Moreno, Juan Antonio Gil Rubiales, Julián Marín Ríos, Ricardo Sánchez i Juan Antonio González.

Ah sí, i un bravo per la seva feina al redactor de *La Vanguardia* o de l'agència de notícies!

*Membre de Comunicant (www.comunicant.info)

L'APUNT

Descrèdit de la classe política

"Els partits del govern de la Generalitat han perdut tota la credibilitat", assegura Josep Sabaté, dels Jòvens en Defensa de l'Ebre. Susanna Abella és de la mateixa opinió, ja que considera que no han jugat net amb la gent de les terres de l'Ebre, sinó que han jugat a l'engany.

Abella considera que ja fa temps que el Govern sabia que hi podia haver problemes amb l'abastiment d'aigua, però ho va amagar. Durant la campanya electoral representants dels partits del tripartit van dir que no hi hauria problemes, i el mateix conseller Francesc Baltasar es va passejar per l'Ebre dient que no hi hauria cap transvasament. Però Abella lamenta que després de les eleccions van reconèixer que sí que hi hauria problemes: "Primer van parlar del Segre, però a nosaltres ja ens va semblar que era una cortina de fum. I com ens teníem hem arribat a la situació actual. Per això ara ja no ens creiem en el que diuen, ens ho escoltem tot amb molta cautela".

La resposta de la gent de les terres de l'Ebre a l'oposició al transvasament ha estat unànime. La gent de les terres de l'Ebre se sent molt enganyada per la classe política, explica Susanna Abella. S'havien cregut la campanya del PSC de "Si tu no hi vas, ells vénen", i van anar a votar els partits que es van oposar al PHN. Per exemple, a Amposta i a Tortosa, el PSC ha arrasat, i en aquestes ciutats abans era CiU qui guanyava. I ara resulta que els partits que van oposar-se al PHN del PP estan fent la interconnexió que ja preveia el Pla d'Aznar.

"Bons estratègies"

La representant de la PDE considera que la Generalitat i el Govern central han estat molt bones estratègies, ja que "han muntat una campanya mediàtica molt ben preparada. Han començat per Barcelona, perquè ha estat l'àrea més sensible a l'hora de mobilitzar-se per la gent de l'Ebre". I això obre la porta tant a un abastiment permanent a Barcelona com a fer transvasaments a altres àrees, gràcies a la disposició addicional quarta. A més, Abella explica que "amb l'aprovació del decret per urgència a nosaltres ens és molt més difícil respondre".

L'Ebre acusa el Govern de fer com el PP per la porta petita

LAIÀ ALTARRIBA BARCELONA

La gent de les terres de l'Ebre torna a estar en peu de guerra perquè se'ls volen tornar a emportar aigua del riu. Aquest cop cap a Barcelona. La raó que el Govern esgrimeix és no deixar sense aigua més de quatre milions de persones. Però ells no es fien de les dades d'un govern que senten que els ha utilitzat i enganyat.

"Volen fer per la porta petita el que ja va intentar el ministre del PP Arias Cañete", lamenta Susanna Abella, membre de la Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE). A més, Abella també alerta que darrere del transvasament hi ha l'objectiu de garantir aigua per al model de creixement que la Generalitat continua impulsant, i assegura que, de fet, el transvasament perpetua el model que provoca les situacions de sequera a les grans ciutats.

Els motius de l'oposició

"Sobre les dades que alerten que hi haurà sequera hi ha molta confusió", assegura Susanna Abella, i ho justifica: "No se'n explica en base a quines dades les fonamenten. A més, cada cop que plou allarguen més el moment en què haurien d'arribar les restriccions. Això és positiu, perquè cada cop ens apropem més a la data en què la dessalinitzadora entrarà en funcionament, i per tant es va afeblint la justificació per construir la canonada que hauria de portar l'aigua de l'Ebre".

A més, entre els recels que hi ha a l'Ebre cap a les dades que facilita el Govern, tampoc confien en els terminis sobre l'execució de l'obra: "Nosaltres pensem que no tindran temps per acabar la canonada en sis mesos. I és que encara no saben ni qui la farà, ni per on passarà, ni han començat el procés d'expropiacions, ni han fet l'estu-

Acció de la Plataforma en Defensa de l'Ebre a les portes de la Delegació del Govern // FOTOS: Gustau Navarro

di d'impacte ambiental. El que tampoc entenem és que els costi igual que la previsió que havia fet l'Agència Catalana de l'Aigua de construir la canonada en 18 mesos", explica Susanna Abella.

El que també denuncien des de l'Ebre és que la canonada es vol construir per permetre la continuïtat d'un model de creixement depredador del medi que preveu instal·lar un milió de persones més a l'àrea metropolitana barcelonina. I és que, a més, tampoc es fien que sigui un projecte temporal, sinó que un cop construïda la infraestructura, temen que no s'utilitzi només en períodes d'excepcionalitat.

Alternatives al transvasament

A més de fiar-se poc de les dades que aporta el Govern, la PDE considera que hi ha altres solucions en cas que arribi una situació d'emergència. "En cas de necessitat extrema, una opció és

enviar aigua amb vaixells", explica Josep Sabaté, membre dels Jòvens en Defensa de l'Ebre, i afegeix: "Nosaltres tampoc volem que la gent de Barcelona hagi de passar set". Una altra opció per Sabaté seria construir petites depuradores: "Quan hi va haver el desastre a les mines d'Aznalcóllar, calia abastir d'aigua la població i es van construir les anomenades depuradores "de butxaca", que es construïen de manera ràpida. Amb els 200 milions d'euros que costarà el transvasament es podrien construir depuradores d'aquestes característiques i descontaminar aqüífers i altres aigües per abastir d'aigua la població".

Una de les vies per abastir d'aigua l'àrea de Barcelona que el Govern està estudiant és comprar les concessions d'aigua dels pagesos, però els Jòvens de l'Ebre no hi estan d'acord: "Això pot ser una solució, però no es pot fer entre conques diferents, ja que es trenca l'equilibri ecològic. És a dir, que es pot

comprar l'aigua dels pagesos del Llobregat, però si compres l'aigua dels pagesos de l'Ebre per abastir Barcelona això ja és un transvasament".

I sobre l'opció de les dessaladores, que ja s'està posant en pràctica, Josep Sabaté tampoc n'és massa partidari, perquè diu que acaben generant més expectatives de creixement urbanístic: "Penso que en realitat volen més aigua per abastir aquesta previsió de creixement futura".

Debat sobre el model territorial

Per la gent de l'Ebre, la situació actual obre l'oportunitat d'abordar l'imprescindible debat sobre el model territorial. I posen sobre la taula una sèrie de preguntes que consideren que cal que ens fem: Quins efectes té sobre la gent de l'Àrea Metropolitana el creixement urbanístic que es beneficiarà de l'aigua de l'Ebre? I sobre la resta de comarques? Quina petjada ecològica deixarà?

L'octubre de 2003 els tres partits que formen l'actual govern de la Generalitat (PSC, ERC i ICV) van firmar un compromís a proposta de la Plataforma en Defensa de l'Ebre. Entre els firmants hi havia José Montilla, Josep-Lluís Carod-Rovira i Joan Saur. Al document totes tres formacions es comprometen a:

1. Divulgació, defensa i implantació dels principis de la Nova Cultura de l'aigua.
2. Rebutjar i demanar la paralització dels següents projectes de transvasament del riu Ebre, contemplats a la llei 10/2001 del PHN: transvasament cap al sud de 860 hm3 art.13 i transvasament cap al nord de 190 hm3 art.13
3. Demanar la retirada del projecte de connexió de les xarxes CAT-ATLL (DOGC 5/8/02) perquè representa l'inici del transvasament de l'Ebre i perquè Cata-

lunya no precisa de més concessions d'aigua d'altres conques.

4. Presentació dels recursos i accions jurídiques adients, en el moment de la publicació del projecte definitiu de transvasament de l'Ebre, en qualsevol dels seus ramals.

5. Dissoldre l'actual CPIDE i redactar un "Pla Estratègic de Conservació del Delta de l'Ebre" desvinculat del Transvasament.

6. Proposar la derogació de l'actual PHN i l'elabora-

ció d'un altre d'acord amb els punts anteriors.

7. Compromís de no fer pacte de govern amb cap partit polític que doni suport al transvasament de l'Ebre i al projecte de Connexió de Xarxes abans esmentat.

Nota aclaratòria del compromís: La PDE vol deixar constància de que la signatura del Compromís per l'Ebre - tal com es desprèn del document enviat, significa l'oposició a tots els transvasaments inclosos a la llei 10/2001 del PHN i a qualsevol altre tipus de transvasaments.

Per tant, la PDE en el seu conjunt, i perseverant amb els principis continguts en la redacció compresa en els set punts que integren l'esmentat compromís, aquí reafirma, entenem i continuem entenent que tots els partits polítics que el signen s'acullen a la interpretació expressada en el present aclariment.

El Compromís per l'Ebre traït

Calendari de L'ACCENT 2008

d'efemèrides revolucionàries mundials

amb il·lustracions de Roger Ferriols

Subscriu-t'hi ara i el rebràs gratuïtament

ppcc@laccent.cat // telf.616073328

ENRESA aprofita el cas de les partícules radioactives per colar un magatzem nuclear a Ascó

L'energia nuclear viu als Països Catalans i arreu d'Europa un moment clau. Per una banda, les centrals esgoten el seu cicle de vida útil i cal plantejar-se com suplir l'energia que eventualment deixaran de produir. Així mateix, el consens internacional més o menys generalitzat d'engegar polítiques per mitigar el canvi climàtic l'han tornat a posar a la taula com una possible "solució" per la suposada reducció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle.

ARNAU URGELL RIPOLL

L'incident d'Ascó

El 5 d'abril l'organització ambientalista Greenpeace feia públic que a l'exterior de la central nuclear d'Ascó (la Ribera d'Ebre) s'havien detectat partícules radioactives de Cobalt-60. Aquesta informació-facilitada per treballadors de la planta-es referiria a un episodi del mes de novembre de 2007. Segons l'Associació Nuclear Ascó Vandellòs (ANAV) -formada per Endesa i Iberdrola per gestionar les tres centrals nuclears del Principat- la fuga de partícules radioactives es devia als treballs de recàrrega del reactor que van afectar al sistema de ventilació de l'edifici de combustible. Defensaven la seva actuació tot recordant que en tot moment s'havia informat al Consell de Seguretat Nuclear (CSN). Ara bé, a qui no es va comunicar va ser a la població i els incidents van anar en crescendo. Concretament el 3 de desembre, el 6 de gener i l'1 d'abril. Al llarg de tot aquest període sis centres escolars van visitar la planta.

"La construcció d'un magatzem temporal pretén allargar de facto la vida de les centrals deu anys més"

Si la situació ja no fos prou crítica-més per una gestió caracteritzada per un absolut secretisme que per la magnitud de l'incident-el 15 d'abril la localització de noves partícules de Co-60 va suposar augmentar el nivell de gravetat de l'incident. Així mateix es va des-

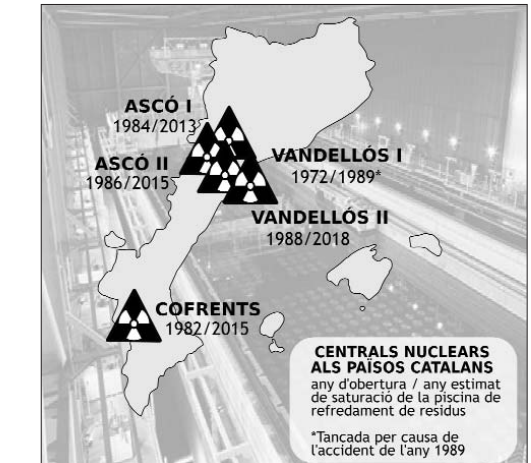
tituir el director de la central i el cap de protecció radiològica. Dies després es localitzaven noves partícules en una planta per desballestar ferralla a la Selva del Camp (el Baix Camp). Sortosament, la instal·lació disposava d'un portal d'accés amb dos monitors de control radiològic cosa que, tal i com va assenyalar Ecologistes en Acció de Catalunya, no existia (o no va funcionar) a la sortida de la central nuclear. De moment, les partícules localitzades tant a Ascó com a la Selva del Camp multipliquen per quatre les primeres informacions facilitades per l'ANAV i el CSN.

Mentrestant es fa públic la construcció d'un magatzem nuclear El VI Pla general de residus radioactius establia la necessitat que el 2011 estigués operatiu un magatzem temporal centralitzat (MTC) per tal de guardar els residus nuclears d'alta activitat de les centrals d'arreu de l'Estat espanyol. De moment, ha estat impossible trobar un municipi voluntari. Col·lectius en defensa del territori del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre es van organitzar el 2006 al voltant de la Coordinadora contra el Cementiri Nuclear (CANC) (veure L'ACCENT 109). Aprofitant l'escenari de la fuga de partícules radioactives ENRESA planeja construir a Ascó un magatzem tempo-

ral individual (MTI) per a les dues centrals de la població. Cal tenir en compte que el 2013 se saturarà la piscina d'emmagatzematge d'Ascó I i el 2015 d'Ascó II. Segons es desprèn de la informació es contempla la construcció de tres contenidors modulars de 150 tones que es cobriren amb una llosa de formigó a l'interior del recinte de la planta. La garantia de seguretat d'aquesta instal·lació hauria de ser d'un període de 50 anys.

Per Sergi Saladié, portaveu de la CANC, es tracta d'un procés realitzat "amb nocturnitat i traïdoria" que pretén de facto allargar la vida útil d'ambdues plantes deu anys més. Els residus es traslladarien de les piscines a aquests mòduls i la producció podria continuar. La legislació espanyola permet que les centrals arribin als quaranta anys -a partir del període d'explotació d'una dècada- però la mitjana europea és de 25 anys justament l'edat d'Ascó I. Saladié assenyala a L'ACCENT que mentre

les instal·lacions estan en un punt crític-Vandellòs I (el Baix Camp) va haver de tancar als 15 anys- la política dels seus gestors és de maximització de beneficis i de minimitzar la inversió en seguretat. La construcció d'un MTI a Ascó no es tracta d'un fet aïllat, ja que també es podria dur a terme a la central de Cofrents (la Vall d'Aiora) i ja funciona a Zorita (Castella). Per Saladié, aques-

tes instal·lacions poden ser l'avantatge del magatzem centralitzat ja que "aquella zona que es queixi menys se li adjudicarà".

MÉS INFO:
WWW.CSN.ES
HTTP://ECODIARI.CAT/
WWW.ECOLOGISTASENACCION.ORG
WWW.ENERGIASOSTENIBLE.ORG/
HTTP://GEPEC.CAT/

LA FRASE

"Si ajunteu totes les partícules radioactives en un entrepà i us el mengueu, no seria perillós per a la salut"

És un dels missatges de "tranquil·litat" que la direcció d'Ascó va fer arribar als seus treballadors i treballadores. Tot plegat quatre mesos després de la primera fu-

ta i després que es fes públic gràcies a les denúncies de l'organització Greenpeace a través de diversos mitjans de comunicació.

El Cobalt 60 Què és i quins efectes pot produir

ARNAU URGELL RIPOLL *

El cobalt és un element amb 59 neutrons -és el seu nombre químic-. Quan té aquesta configuració (Co-59) és estable. Tanmateix, en estar sotmès al flux neutrònic a l'interior del nucli del reactor es transforma en un isòtop radioactiu (i per tant inestable) a partir d'absorbir un seixanté neutró. Com qualsevol isòtop radioactiu es desintegra cercant un element químic estable -en aquest cas el Níquel-60-. Concretament tarda 5,27 anys en perdre la meitat de la radioactivitat (l'anomenat període de semidesintegració) i 105,4 anys en perdre-la pràcticament tota.

En aquest procés de transició de Co-60 a Ni-60 emet una partícula beta (electró) i dos raigs gamma. Mentre les primeres s'absorbeixen a la pell d'humans i

animals les radiacions gamma poden penetrar a l'interior del cos. Una vegada a dins una part s'elimina per les femtes mentre que la resta és absorbida per la sang i teixits (fetge, ronyons o ossos) que poc a poc s'elimina a partir de l'orina. Les radiacions gamma tenen molta energia i, per tant, la seva exposició a llarg termini -encara que siguin dosis molt baixes- suposen un risc significatiu de patir de càncer. La magnitud del risc depèn bàsicament de la quantitat d'aquest element, de la durada de l'exposició i de si ha estat ingerit o inhalat.

MÉS INFO:
WWW.ENERGIASOSTENIBLE.ORG

* Informació elaborada a partir del Grup de Científics i Tècnics per un Futur No Nuclear (GCTFNN)

Ascó, amb la central nuclear de fons // FOTO: Sergi Saladié

Alacant pels Països Catalans

La CAJEI va encapçalat el bloc de l'esquerra independentista a la manifestació d'Alacant // FOTO: L'ACCENT

Més de quinze mil persones participaren a la manifestació que, enguany, es va traslladar dels carrers de València als d'Alacant. Les organitzacions de l'esquerra independentista van fer un important desplegament humà amb els blocs més nombrosos i un gran nombre d'accions al llarg de tot el recorregut.

AURE SILVESTRE VALÈNCIA

La situació de les emissions de TV3 al sud del país, amb el desmuntatge del repetidor de la Carrasqueta va ser un dels temes més presents a tota la manifestació. Multitud de pancartes feien referències a la censura del govern de la Generalitat que des de l'any passat impossibilita la recepció del senyal de TV3 a les comarques més meridionals del País Valencià. Aquesta situació, de fet, va ser la que va moure a ACPV a traslladar la mobilització del 25 d'abril de València a Alacant, una decisió secundada per totes les organitzacions i entitats nacionalistes dels Països Catalans.

L'esquerra independentista, també a Alacant

La presència de les organitzacions independentistes a Alacant va ser molt important. Per una part, la Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista (CAJEI), va tenir un important bloc, i això malgrat els entrebancs d'última hora que impossibilitaren l'arribada d'un dels seus autobusos. El seu bloc anava encapçalat per una pancarta amb el lema "El futur a les nostres mans, el jovent per la independència i el socialisme". D'aquesta manera, com van manifestar van voler mostrar la lluita d'aquesta organització a qualsevol part dels

país. De fet, la CAJEI també va voler ser present a Sueca, al matí del mateix dissabte, per la qual cosa van organitzar una manifestació per aquesta ciutat de la Ribera, que va aplegar més d'un centenar de joves i on van homenatjar Joan Fuster.

Per la seua part, les organitzacions Endavant, Maulets i el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) van organitzar un bloc conjunt que, amb el lema "d'Alacant a Perpinyà, foc a l'estat, al capital i

al patriarcat" va tancar la manifestació. Durant el recorregut, es van desplegar diverses pancartes que denunciaven l'especulació així com la repressió. Aquestes tres organitzacions també van realitzar un acte front al mercat d'Alacant, per recordar que fa setanta anys va ser bombardejat per l'aviació feixista. La crema d'una bandera espanyola va cloure aquesta jornada, que serà recordada durant molts anys a la capital de l'Alacant.

FOTOGRAFIA EXCLUSIVA

El fotògraf de L'ACCENT capturarà l'escena // FOTO: L'ACCENT

Un feixista amenaça els manifestants amb una pistola

Un dels moments més tensos de la diada es va viure al final de la manifestació, a l'altura del número 6 de l'avinguda Alfons el Savi, on, des d'un balcó del primer pis, un home major d'ideologia feixista despenjà una bandera espanyola i amenaçà els manifestants amb una pistola. L'incident finalment no va anar a més gràcies al servei d'ordre dels organitzadors, tot i la passivitat de les forces policials, presents en tot moment i conscients del perill que comportava aquesta situació.

La jornada del 25 d'abril consolida la campanya dels 300 anys d'ocupació

REDACCIÓ VALÈNCIA

Pels volts del 25 d'abril, la campanya va organitzar diverses mobilitzacions i una jornada de lluita. Pel que fa a les primeres, es van organitzar principalment a l'àrea metropolitana de València. Així, el dijous 24, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) va agrupar un centenar d'estudiants en una cercavila que recorregué les facultats dels campus de Blasco Ibañez de la Universitat de València. Al llarg de tota la setmana, el SEPC també havia convocat unes jornades centrades en la memòria històrica.

Manifestació a València

Per al dia 25, la coordinadora de la Campanya a l'Horta, que integra les organitzacions Endavant, Maulets, CAJEI, SEPC i Alerta Solidària, va convocar una manifestació pel centre de València. Durant el recorregut de la marxa, que va reunir vora tres-centes persones es van fer diverses accions en favor de la territorialitat dels Països Catalans i contra la repressió espanyola i francesa. Una de les accions va consistir en la cre-

Canvi de noms de carrers a València ciutat // FOTO: ww.300anys.cat

ma d'un escut franquista a les portes de la seu del PSOE de la ciutat. La manifestació, que duia el lema de la campanya per enguany "Els Països Catalans decidim independència", va finalitzar a la plaça de Manises, junt

al palau de la Generalitat, on es va llegir el parlament final. Malgrat la desmesurada presència policial, la marxa va finalitzar sense incidents.

Jornada de lluita

Seguint la convocatòria de la jornada de lluita, i com l'any passat, al llarg de tota la setmana es van fer accions a diferents ciutats i pobles dels Països Catalans. Enguany, però, bona part de les accions es van destinar a sabotejar i denunciar símbols i institucions espanyolistes presents als nostres carrers. Entre les accions que es van dur a terme destaca l'atac amb pintura a la seu de la cadena COPE a Barcelona o diferents seus del Partit Popular i del PSOE a tota l'àrea metropolitana de València. Els monuments i plaques feixistes encara existents a molts carrers també van ser atacats i canviats.

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromes amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL i POBLACIÓ

TELF. & ADREÇA ELECTRONICA

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ

TRIMESTRAL (12 EUROS)

SEMESTRAL (24 EUROS)

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, 34 baixos, 08012 Barcelona // truqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@laccent.cat

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR

POBLACIÓ

ENTITAT

OFICINA

CONTROL

NÚMERO DE COMpte

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

L'independentisme del Barcelonès s'uneix

REDACCIÓ BARCELONA

El passat 23 d'abril es va fer a Barcelona una manifestació i un acte polític convocats per l'Esquerra Independentista del Barcelonès, en què fou la presentació pública d'aquesta nova realitat organitzativa. Concretament s'apleguen 28 assemblees d'organitzacions com Endavant, Maulets o la CAJEL, casals independentistes a banda del SEPC i Alerta Solidària. D'aquesta manera es reproduïx el model impulsat des de l'any passat al Camp de Tarragona -l'Esquerra Independentista del Camp- i recentment al municipi de Sant Cugat del Vallès (el Vallès Occidental).

La marxa que prenía el lema d'enguany de la Campanya dels 300 anys "Els Països Catalans decidim independència" va aplegar més de mig miler de persones. Durant el transcurs de la marxa es van cridar consignes per l'autodeterminació i la independència dels Països Catalans. Els manifestants també van rebutjar el transvasament i l'actuació dels partits polítics majoritaris.

A la plaça del Rei, després d'una actuació bastonera va tenir lloc l'acte polític. En una de les intervencions, David Caño, portaveu de l'EIB, va manifestar el rebuig de l'esquerra indepen-

Capçalera de la manifestació pels carrers de Barcelona // FOTO: Oriol Clavera

dentista al procés de reformes estatutàries, i va afirmar que "el que cal és una ruptura amb el marc constitucional que ens permeti exercir el dret a l'autodeterminació". Per fer-ho, va recalcar que són necessàries eines organitzatives com la nova esquerra independentista del Barcelonès.

Va afirmar, també, que aquest projecte no és només local, sinó "la plasmaria en una de les comarques del projecte nacional de l'esquerra independentista, en el qual han de confluïr les organitzacions polítiques, juvenils, estudiantils, els moviments socials i les Candidatures d'Unitat Popular, que ja estan treballant per assolir els mateixos objectius d'emancipació nacional i de transformació social". Així mateix, també va fer una crida als diversos sectors del moviment obrer, de les lluites en defensa del territori i de lluita antipatriarcal a afegir-se al projecte.

MÉS INFO:
[HTTP://BARCELONES.ESQUERRA-INDEPENDENTISTA.ORG](http://BARCELONES.ESQUERRA-INDEPENDENTISTA.ORG)

FOTO: Oriol Clavera

L'empresonament d'en Franki genera una onada de solidaritat

REDACCIÓ BARCELONA

Tan bon punt es va saber la notícia que el Constitucional havia rebutjat el recurs presentat fa dos anys i mig pels advocats d'en Francesc Argemí, Franki, la solidaritat va començar a escampar-se arreu dels Països Catalans. Una concentració va reunir una vuitantena de persones el dia 24 a davant de l'Ajuntament de Terrassa on se celebrava el ple municipal. A més, ja hi havia convocada, des d'un primer moment, una manifestació a Barcelona pel proper dissabte 10 de maig a les 18 hores.

En el moment de tenir notícia de l'entrada a presó d'en Franki van ser convocades noves concentracions. En concret, en el moment de tancar aquest número de L'ACCENT, el dilluns 28 s'havien produït concentracions a Terrassa i a Barcelona, aquesta última amb violentes càrregues dels Mossos d'Esquadra contra les persones que s'havien anat concentrant espontàniament en suport al militant terrassenc.

Ultratge a la bandera espanyola

Dues setmanes després que el Tribunal Constitucional espanyol ratifiqués la condemna a 2 anys i 8 mesos de presó contra en Franki, els mossos el detenien el passat dilluns 28 d'abril i el conduïren a la presó Model de Barcelona.

Oficialment, el motiu esgrimit per la seva detenció, produïda sense avis previ als seus advocats, ha estat el "risc de fuga", però el cert és que en Franki havia estat complint amb tots els requeriments judicials des del primer moment.

En Franki va ser jutjat i con-

demnat ara fa quatre anys, per uns fets corresponents a la Festa Major de Terrassa de 2002, quan una cercavila festiva que demanava la retirada de les banderes espanyola i europea de l'Ajuntament egarenc va ser durament reprimida per la policia municipal. Mesos més tard, aquests mateixos agents van presentar una denúncia acusant a dues persones d'agressió a l'autoritat. Un d'aquests agents va reconèixer després que havia denunciat en Franki perquè li havien passat el seu nom i cognoms escrits en un paper.

El jutge encarregat del cas va ser Enrique Rovira del Canto, antic fiscal militar durant la dictadura que va esdevenir jutge amb la transició, i que va condemnar en Franki per delictes de "desordres, atemptat a l'autoritat i ultratge a la bandera espanyola". Segons el text de la condemna "no se podia acreditar la participació de los acusados en los hechos", però com que segons la policia estaven allà "ho podrien haver fet".

No arronsar-se davant un "càstig exemplar"

Suport Antirrepressiu de Terrassa i Alerta Solidària han coincidit a qualificar l'empresonament com una mesura de "càstig exemplar" contra en Franki i "contra totes aquelles persones actives, solidàries i compromeses", per defensar el dret a "pensar lliurement i a actuar en conseqüència". També han fet una crida a presentar mocions als ajuntaments, recollir signatures i adhesions a la campanya solidària, així com a dur a terme "accions descentralitzades" arreu del territori.

Els estudiants de Lleida donen un no rotund al pla de Bolonya

LAIA CREUS GIRONA

Coïncidint amb la Jornada de Lluita contra la Imposició dels Plans d'Estudi, el passat 15 d'abril les assemblees d'estudiants de la Universitat de Lleida juntament amb el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) van celebrar un referèndum estudiantil sobre Bolonya on el 94,56% dels estudiants que van votar van rebutjar el projecte.

"S'ha de congelar l'aplicació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES) i iniciar un procés de debat sobre el futur de la Universitat Pública?" Aquesta va ser la pregunta que el passat 15 d'abril van posar sobre la taula les assemblees d'estudiants de la UdL juntament amb el SEPC. Es tractava d'un referèndum dirigit a tota la comunitat universitària i que, en definitiva, qüestionava si s'havia o no de congelar el procés d'adaptació a l'EEES a la UdL.

La resposta va ser clara i contundent, amb un 94,56% dels vots a favor de la congelació del procés de Bolonya i només un minoritari 4,75% favorable. "Aquests resultats deixen ben clara la necessitat de congelar un procés molt significatiu pel conjunt de la comunitat universitària i que fins ara s'ha realitzat a les seves esquenes, un procés on ha mancat la participació i la informació", afirmen els organitzadors en un comunicat.

Bona participació

Tot i no tenir les dades del cens de la comunitat universitària a causa de la negativa del Rectorat de la universitat a cedir aquestes xifres, els organitzadors han calculat que la participació al referèndum ha estat d'un 20%.

"Tenint en compte que durant la recollida de signatures per tirar endavant el referèndum vam tenir diverses setmanes i vam aconseguir aproximadament la mateixa participació que en les eleccions, hem valorat molt positivament que amb només un dia aconseguíssim fins i tot superar la xifra", explica Toni Mestre, membre del SEPC i de l'Assemblea de l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Agrària, una de les assemblees motor d'aquesta iniciativa. "És una molt bona xifra si la comparem amb el 10% de participació que hi ha haver en l'elecció del rector, o el 3% que van tenir les eleccions al consell d'estudiants", afegeix Mestre.

Davant l'èxit del referèndum i els clars i contundents resultats, el rectorat ha decidit obrir un procés de negociació amb els estudiants que s'anirà concretant en els pròxims dies. De moment, però, ja hi ha convocada una concentració el proper 6 de maig a les 12 del migdia a la plaça Víctor Ciurana.

Arreu del territori

A banda del referèndum de la Universitat de Lleida, moltes altres universitats dels Països Catalans van realitzar actes en motiu de la Jornada contra la Imposició dels Plans d'Estudi, una forma de visualitzar el punt de vista dels i les estudiants universitaris d'arreu del país pel que fa a aquesta qüestió. Concentracions, xerrades, pancartes, performances i altres activitats van marcar el dia 15 l'agenda d'estudiants d'universitats de Barcelona, Girona, València o Alacant, entre d'altres.

Arriba l'Aplec de l'Horta Nord

Més de 30 col·lectius en defensa del territori, independentistes, sindicals i de cultura popular de l'Horta Nord celebraran el proper 10 de maig un primer Aplec per donar resposta a la "difícil situació tant a nivell social, com cultural i territorial a la comarca". Els actes se celebraran al llarg del matí al centre social Ca Bassot de Burjassot mentre que a la vesprada l'activitat es desplaçarà a Godella. La construcció de l'anomenada via Parc Nord centrarà bona part de les activitats, ja que es tracta d'un dels projectes que més amenaça l'Horta.

Nova edició de l'Acampallengua

Els proper 24 i 25 de maig es farà la novena edició del ja tradicional Acampallengua, organitzat per Joves de Mallorca per la Llengua. Aquest any es farà al poble costaner de Son Servera, al llevant de Mallorca. A part de les xerrades, tallers i altres activitats, les assistents podran gaudir de la música de Els Pets, Antònia Font, Kumbes del Mambó i Musnok. La novetat aquest cop va ser la votació que Joves va organitzar per tal de decidir si aquest any es feia Acampallengua o Correllengua. A les darreries de l'any passat es va organitzar un acte a Lloseta on les assistents decidiren que l'any 2008 es faria un nou Acampallengua.

EN PROFUNDITAT

La Regió Metropolitana de Barcelona

El Departament de Política Territorial presenta per primera vegada un instrument d'ordenament territorial davant el Quart Cinturó // Projecten 456.000 nous habitatges per assolir una població de 5,5 milions d'habitants

REDACCIÓ BARCELONA

Si en un element coincideixen polítics, tècnics i moviments ambientalistas és que la manca d'instruments de planejament a escala supracomarcal ha comportat, especialment a la Regió Metropolitana de Barcelona, deixar el territori en mans de la iniciativa privada i ha suposat la configuració d'un model urbanístic insostenible i gran consumidor de sòl, mobilitat i aigua (veure L'ACCENT 124). En aquest article s'anitzen algunes de les qüestions que se'n deriven: el futur creixement d'aquest territori, la construcció d'infraestructures com el Quart Cinturó, la protecció o no d'espais com la Serra de Collserola o la reivindicació del Penedès per constituir una vegueria pròpia.

Sordesa davant les reivindicacions del Penedès

B.ZABALLA VILAFRANCA DEL PENEDÈS

L'avantprojecte del Pla Territorial Metropolità s'ha aprovat, inicialment, ignorant les reivindicacions del Penedès. Tanmateix, la Plataforma per una Vegueria Pròpia continua treballant i és conscient que el proper pas és que la ciutadania de l'àrea metropolitana de Barcelona també vegi la necessitat de crear un àmbit de planificació per al Penedès. Així mateix, l'anunci del Departament de Política Territorial i Obres Públiques (DPTOP) del passat 25 d'abril de redacció d'un Pla director per a l'Anoia, l'Alt i el Baix Penedès i

el Garraf és qualificat pel portaveu de la Plataforma Félix Simon "d'engrunes".

Mobilitzacions per la vegueria

Han estat tres anys de mobilitzacions per les comarques de l'Anoia, l'Alt i el Baix Penedès i el Garraf (veure L'ACCENT 112). Tres anys en què han aconseguit el suport de més d'un centenar d'entitats, de totes les patronals, d'11.750 persones i del 89% dels plens dels consistoris de les quatre comarques. Ara toca obrir una nova etapa i convèncer la resta del Principat dels beneficis que comportaria la creació de la vegueria Penedès. La presentació d'aquesta campanya va fer-se el passat 18 d'abril, durant la Nit de la Vegueria, una jornada reivindicativa que va aplegar, a Vilafranca, més de mig miler de persones per reclamar el compliment del mandat del Parlament. I és que el govern català encara no ha executat l'acord del Parlament pel qual s'a-

provava la creació d'un àmbit funcional de planificació territorial per al Penedès, que agruparia les quatre comarques.

El Pla Territorial de la Regió Metropolitana oblidava el Penedès

Paral·lelament, el passat 7 d'abril, s'aprovava inicialment l'avantprojecte del Pla Metropolità, que manté la divisió comarcal aprovada el 1995: l'Alt Penedès i el Garraf s'ubicarien en l'àmbit de l'àrea metropolitana, l'Anoia al de la Catalunya Central i el Baix Penedès al de Tarragona. A banda de separar en tres àmbits diferents una regió històrica, el Pla preveia portar el quart cinturó al Penedès, que passaria a anomenar-se Eix Central del Penedès i aniria paral·lel a l'autopista AP-7, una qüestió contemplada al Pla Director de l'Alt Penedès i que els col·lectius ecologistes fa temps que critiquen per insostenible, en considerar que convertiria l'Alt i el Baix Penedès en un autèntic corredor de mercaderies. A més a més, contempla construir la línia orbital ferroviària entre Vilanova i Mataró passant per Vilafranca. Una altra de les crítiques dels ecologistes és el creixement urbanístic desmesurat que es preveu per a les comarques penedesenques, i és per tot això que rebutgen tant el Pla Director com el Metropolità. Ara caldrà esperar fins al 2 de maig per conèixer el pronunciament del Govern català respecte l'à-

mbit de planificació penedesenc. Si no es cuta l'acord, la Plataforma per una Vegueria Pròpia demanarà als partits que li donen suport que presentin al Parlament una proposició de llei en favor de l'àmbit de planificació per tal que el govern se senti obligat a executar-lo.

Política Territorial "vol donar gat per llebre"

Pocs dies després de la nit de la vegueria el DPTOP feia públic que es redactaria un Pla director per a l'Anoia, l'Alt i el Baix Penedès i el Garraf. Félix Simon, portaveu de la Plataforma per una Vegueria Pròpia qualifica aquest anunci com un intent de "donar gat per llebre" i és que els plans directors són instruments de nivell inferior als plans territorials parcials (PTP). Els PTP corresponen a cada un dels set àmbits funcionals amb els quals es divideix el Principat i en conseqüència a les futures vegueries. En canvi un Pla director pot prendre escales territorials diverses (subcomarcal, comarcal, supracomarcal...) però en cap cas satisfà la demanda de la Plataforma. Simon entén la proposta com una "presa de pèl" i de declaració d'intencions de la conselleria per tal que "el Penedès no tingui mai vegueria pròpia".

MÉS INFO:

WWW.VEGUERIAPROPIA.ORG/

El Quart Cinturó i els diferents noms d'un mateix trajecte

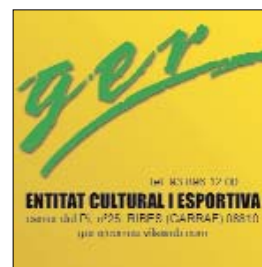
LAIA CREUS BARCELONA

El Quart Cinturó també és un dels elements conflictius que recull el PTP de la Regió Metropolitana de Barcelona. Es tracta d'una infraestructura que travessa les comarques del Vallès, el Baix Llobregat i el Penedès, i que ha estat molt qüestionada per la societat civil organitzada, amb l'objectiu d'intentar preservar el patrimoni natural i cultural i paisatgístic de la zona.

Aquesta carretera segueix apareixent en el pla territorial però dividida per parts i amb una altra nomenclatura. Aquest és el punt de vista d'entitats com l'Associació per a la Defensa i l'Estudi de la Natura (ADENC), que consideren que, malgrat el canvi de nom, el projecte segueix sent el mateix. Concretament, el nou nom del Quart Cinturó en el seu pas entre Vilafranca del Penedès i Abrera (el Baix Llobregat) és Eix Central del Penedès, el tram que transcorre entre Granollers i Sant Celoni pren el nom de C-35 i entre Abrera i la Roca passa a anomenar-se Ronda del Vallès. Per altra banda es complementa amb dos ramals més: al sud el desdoblament de la C-15 entre Vilafranca i Vila-

Acte a favor de la Vegueria // FOTO: Jordi Salvia

Barcelona vol continuar creixent

Instrument de planejament per a la Regió Metropolitana // Es tirarà endavant amb una població de quasi 6 milions d'habitants

Àrees residencials estratègiques: urbanisme sostenible o suport a un sector en hores baixes

ARNAU URGELL RIPOLL

El 15 de febrer el Departament de Política Territorial va donar a conèixer la iniciativa d'Àrees Residencials Estratègiques (ARE), un pla per generar grans creixements urbanístics en ciutats petites i mitjanes a potenciar. És allò que els planificadors anomenen "una Catalunya basada en polaritats urbanes" i que en el cas de la Regió Metropolitana es concreta amb potenciar els municipis de l'Arc Metropolità: Vilanova, Vilafranca, Terrassa, Sabadell, Granollers i Mataró.

Evitar l'urbanisme dispers

Sembla que no es vol repetir el model urbanístic horitzontal que tan s'ha desenvolupat les dues darreres dècades. Per aquest motiu els directius del Pla territorial es basen en creixements compactes, d'alta densitat i en continuïtat a la ciutat existent. En aquesta línia es poden incloure les ARE que, poden convertir espais en sòl urbanitzable per a la via d'urgència amb un mínim d'un 50% d'habitatge protegit. Des de Política Territorial es pretén tirar endavant 100 ARE en 86 municipis que suposaran més de 90.000 nous pisos abans del 2011. Aquesta seria un dels camins per cobrir el creixement que proposa el PTP: 456.000 habitatges

Can Riera està afectat per un ARE// FOTO: Roser Calvet

en l'horitzó 2026 i assolir la xifra de 6 milions d'habitants.

Sobre el paper la proposta podria complir, en part, els principis de l'urbanisme sostenible. Tanmateix afirmacions com les del mateix conseller Joaquim Nadal ho posen en dubte: "les ARE donen resposta a la situació dels promotors immobiliaris en una conjuntura de desacceleració de l'activitat econòmica". I és que resulta si més no curiós la coincidència de l'impuls de l'habitatge protegit i de desenvolupaments urbanístics compactes sota la tutela pública just en el moment en què es constata definitivament la fi del boom immobiliari.

vament la fi del boom immobiliari.

Els casos de Sant Celoni i Vilafranca

Un dels casos més significatius és el de Sant Celoni (el Baix Montseny). Allà la Generalitat preveu construir una ARE de 1.270 habitatges al paratge de can Riera de l'Aigua, entre la ribera del Pertegàs i el Parc Natural del Montseny. Des de la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) es denuncia que aquesta operació -juntament amb altres plans urbanístics ja aprovats- suposarien que la població passés de 16 a 24.000 habitants, "xifra pels quals no existeixen els serveis públics neces-

saris". Així mateix entenen que esdevé un condicionament molt greu justament en un moment que es planteja l'inici de la revisió del Pla d'ordenació urbanística municipal (POUM) i que la zona afectada és, justament, la darrera de transició entre el nucli urbà i el Parc Natural. Montse Vinyets, regidora de la CUP explica a L'ACCENT que "en cap cas els deficients de l'accés a l'habitatge se solucionen a cop de decret sinó que es tracta d'una qüestió estructural".

Una altra població afectada és Vilafranca del Penedès. La primera proposta plantejava desenvolupar-los als paratges de les Bassetes (900 habitatges) i la Peregrina. A diferència de Sant Celoni si que es tractava de sòl urbanitzable però igualment el regidor de la CUP Xavier Navarro considera que no és la solució. Des de la formació independentista es va aconseguir que l'Ajuntament demanés la retirada de la Peregrina. Navarro recorda que el municipi ja preveu actuacions urbanístiques per 3.000 nous habitatges i que igualment n'hi ha centenars de buits. Navarro també assenyala que actualment moltes promocions d'habitatge protegit queden vacants per la impossibilitat d'aconseguir hipoteques.

MÉS INFO:

[HTTP://SANTCELONI.CUP.CAT](http://SANTCELONI.CUP.CAT)

nturó: oms amb raçat

nova i la Geltrú (el Garraf) i al nord l'autovia C-60 que des de 1995 uneix Mataró i la Roca a través del Coll de Parpers. Actualment se'n construeix el tram entre Terrassa i Abrera.

Segons Toni Altaió, portaveu de l'ADENC, es tracta d'una obra "dissenyada en ple desenvolupament franquista, en un moment en què la percepció del territori era molt diferent a l'actual i que no es correspon amb les necessitats de la societat d'avui en dia". Altaió afirma a L'ACCENT que "quan es tracta de territori no es pot parlar només d'infraestructures, sinó que cal tenir en compte la viabilitat ambiental, social i econòmica del projecte". Un altre punt clau a tenir en compte és el desmesurat deficit que pateix aquesta zona pel que fa a dotació de transport públic: en comparació amb zones europees demogràficament semblants, la Regió Metropolitana té un 50% menys de traçat ferroviari i un 20% més de carreteres i autovies construïdes.

MÉS INFO:
WWW.ADENC.CAT

Collserola: parc natural desprotegit

LAIA CREUS BARCELONA

La serra de Collserola, un espai natural metropolitana de 8.470 hectàrees que conforma un autèntic pulmó per a les comarques del Barcelonès, el Baix Llobregat i el Vallès Occidental segueix en amenaça constant. Malgrat el recent anunci del govern de la Generalitat, que ha afirmat que ben aviat Collserola serà declarat Parc Natural, aquest fet no implicarà que es retirin cap dels projectes d'infraestructures previstos, ja que no variarà la qualificació urbanística del sòl.

Són molt diversos els perills a que s'enfronta la serra de Collserola: l'aïllament, la fragmentació, la pèrdua de territori i la contaminació de diversos tipus. Segons la Plataforma Cívica en Defensa de Collserola (PCDC), entitat que aglutina un gran nombre d'entitats ciutadanes, considera que el PTP de la Regió Metropolitana de Barcelona no va en el camí de solventar aquests perills. "Els estudis dels experts, que la mateixa Generalitat va encarregar, proposen mesures com eliminar infraestructures, conservar els corredors o canviar qualificacions, però sembla que ni la Generalitat la major part d'ajuntaments

hi estan disposats", explica Carme Rovira, membre de la Plataforma.

El vial de Cornisa

Aquest vial, proposat pel Pla General Metropolità de 1976, suposa la construcció d'una autovia de quatre carrils que creuaran la serra de Collserola. És una de les amenaces a la qual s'enfronta l'espai natural. "El vial fomenta el transport privat entre les comarques del Vallès i del Llobregat, on existeix una línia de tren poc aprofitada", explica Eva Mas, membre del Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius-entitat que forma part de la PCDC. "És un vial que fragmenta Collserola i trepitja la riera de Vallvidrera i una important zona forestal", afegeix.

Malgrat que la versió oficial de la Generalitat és que el projecte no es farà, entitats ecologistes i ciutadans consideren que el que s'ha dut a terme ha estat, simplement, un canvi de nom, posant-li Vial de Circumval·lació. En aquest sentit, en la primera proposta del PTP de la Regió Metropolitana "es manté la construcció del tram de Montcada i Reixac fins a Sant Cugat del Vallès, i de

Sant Cugat a Molins es deixa la reserva de sòl per poder-lo desenvolupar més endavant", assegura Mas.

Mobilitzacions

Són moltes i ben diverses les activitats que, des de fa anys, organitzen entitats com la Plataforma Cívica en Defensa de Collserola, amb l'objectiu de preservar la zona i aconseguir que es protegeixi i es declari Parc natural, amb totes les garanties que aquest fet hauria de comportar. El debat sobre el futur de Collserola, que es va celebrar el passat 13 d'abril a l'Ateneu Barcelonès, va fer palès, un cop més, el xoc entre l'Administració i les entitats. D'altra banda, també es va realitzar una marxa popu-

lar "i va quedar clar que la ciutadania reclama una protecció real de la serra de Collserola", explica Carme Rovira, membre de la PCDC. La caminada va acabar al Tibidabo, "on ja s'han començat a talar els darrers dies unes alzines centenàries i catalogades per tal de construir una muntanya russa; això ho poden fer ja que el Parc no té una qualificació urbanística restrictiva" afegeix Rovira. Per aquest motiu un grup d'activistes de l'Assemblea Pro Boscos del Tibidabo van segrestar simbòlicament l'avió del parc d'atraccions, en el que van penjar una gran pancarta on deia: "Prou! Prou! Prou!".

MÉS INFO:

[HTTP://COLLSEROLA.ORG](http://COLLSEROLA.ORG)

"Segrest" de l'avió del Tibidabo // FOTO: Assemblea pro Boscos

Victòria dels conductors de TMB

Els conductors d'autobusos de Barcelona finalment tindran dos dies de descans a la setmana. Després de 18 jornades de vaga, amb 54 expedientats, quatre detinguts i una vaga indefinida ja convocada, l'Ajuntament i la direcció de TMB finalment han acceptat gran part de les reivindicacions dels treballadors. A partir del proper 6 de maig començarà a aplicar-se l'acord aprovat a l'assemblea de conductors, i la jornada laboral anual s'escurçarà a 26 dies.

ALEX TISMINETZKY BARCELONA

Les mobilitzacions dels conductors de TMB per fi han donat els seus fruits, i poques hores abans d'iniciar-se una vaga indefinida, contra tots els pronòstics l'empresa ha accedit a acordar els dos dies de descans setmanal. Posteriorment els conductors aprovaven en assemblea la proposta de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) amb la condició que s'anul·lissin els expedients aplicats als treballadors implicats en les protestes.

Un acord contra pronòstic

La reivindicació principal dels conductors d'autobusos de TMB, des que va començar la lluita el novembre de 2007, ha estat aconseguir un nou sistema de descansos que inclogués els dos dies setmanals sense augmentar la jornada diària. L'acord que finalment es va aconseguir fixa que s'han de reduir, com a mínim, les actuals 251 jornades a 225 dies de treball anuals, el que permetrà, per primera vegada, poder realitzar els dos dies de descans cada setmana. L'aplicació de l'acord

reduirà també de 1.773 a 1.669 hores de treball anuals.

En definitiva, la vaga ha aconseguit els dos dies de descans setmanal gràcies a una reducció de 26 jornades de treball cada any. Una petita victòria dels conductors d'autobusos, que han comptat amb el suport de múltiples entitats de la ciutat, però que han necessitat fins a 18 dies de vaga que han afectat la mobilitat de la població.

Anul·lació dels expedients

Durant tots els mesos que ha durat la lluita 54 treballadors han estat expedientats, i sancionats per la direcció de TMB, mentre que fins a quatre persones han estat detingudes en diferents accions relacionades amb la protesta laboral.

Com a conseqüència de l'acord, 30 treballadors expedientats però sense una sanció efectiva se'ls ha retirat de manera directa l'expedient. D'altra banda, a 24 treballadors amb una sanció en curs se'ls paralitza i se'ls treu l'expedient, però assumeixen els dies que ja els

Els treballadors i les treballadores de TMB s'han hagut d'enfrontar als cossos repressius en diverses ocasions

hi havien descomptat, entre tres setmanes i un mes i mig.

En relació als quatre detinguts i els conductors inclosos en causes penals arran de les protestes, el comitè de descansos ha comunicat que si finalment hi ha judici, assumirà tots els costos econòmics que puguin derivar d'aquests i en farà una defensa pública.

Acords entre treballadors i TMB

Aconseguir els dos dies de descans setmanal gràcies a:

- Reducció de 26 jornades de treball anual
- Reducció de 104 hores anuals
- Anul·lació dels expedients sancionadors

ANÀLISI: La indústria al Ripollès

Josep Huguet deixa el futur industrial del Ripollès penjant d'un fil

En el context d'una galopant crisi a la indústria del Ripollès, el Departament d'Innovació, Universitat i Empresa té aturada una inversió de més de 12 milions d'euros a Comforsa, planta metal·lúrgica de capital públic i que dona feina a 450 persones en una comarca de tant sols 25.000 habitants. El responsable de la situació un antic militant del PSAN i actual conseller del ram: el republicà Josep Huguet.

ARNAU URGELL RIPOLL

El Ripollès ha estat tradicionalment una comarca de muntanya amb una eminent vocació industrial. No en va la presència dels rius Ter i Freser van servir pel desenvolupament del tèxtil i la metal·lúrgica els segles XVIII i XIX. Destaquen elements com la Farga Palau, una farga de ferro que va funcionar entre el segle XVII i l'any 1978 i que constitueix un dels exemples més notables de patrimoni industrial arreu d'Europa. Tanmateix la crisi del tèxtil i, en menor grau, del metall ha suposat en poc més d'una dècada la pèrdua en el conjunt del sector de 4.000 llocs de treball. En el tèxtil el descens ha estat espectacular; de 7.500 l'any 1960 a tan sols 700 el 2005.

Així mateix, en els darrers anys han tancat definitivament Bebié de les Lloses (2008), Filatures Llaudet de Sant Joan de les Abadesses (2006), la Preparació Tèxtil de Ripoll (2005), la Cotoïlla (2004) i Espona de Sant Joan (1997).

Així mateix l'empresa de ventilació Casals manté els seus treballadors de la planta de Ripoll amb una suspensió temporal de feina durant sis mesos i Fibran de Sant Joan viu amb la constant amenaça d'un Expedient de Regulació d'Ocupació.

Una excepció enmig del desastre

Enmig d'aquesta situació desastrosa hi ha una excepció. Es tracta de l'empresa Comercial de la Forja (Comforsa) producte de la unió de les fargues Casanova i Taga a partir d'un pla de reactivació engegat per la Generalitat. D'aquesta manera en pocs anys es va aconseguir salvar aquestes factories de la fallida i es va constituir un grup potent que ha passat d'ocupar menys de 200 treballadors a 450 de manera directa i dos centenars més de manera indirecta en les seves plantes de Ripoll i Campdevànol. Cal tenir en compte que la població comarcal és oficialment de 26.500 persones tot i que es calcula que entre dos i tres mil corresponen a propietaris de

Montilla diu que està tranquil però els treballadors de Comforsa no tant // FOTO: L'ACCENT

segones residències.

La inversió pública -la Generalitat té el 98% de les accions- va permetre aconseguir tecnologia puntera i que l'empresa passés a generar anualment beneficis de 6 - 7 milions d'euros. Tanmateix, i tal com explica Joan Baz, membre de Comissions Obreres (CCOO) al comitè d'empresa, "podem morir d'èxit". I és que les plantes treballen a ple

rendiment i qualsevol fallada en una maquinària actualment saturada podria deixar sense abastir les comandes dels clients un 90% de les quals corresponen a exportacions.

Per tal de superar aquesta situació el consell d'administració va aprovar una inversió de més de 12 milions d'euros. Tanmateix, des del Departament d'Innovació, Universitat i Empresa, es

va decidir aturar-ho sense donar cap tipus d'explicació. A banda, la visita d'una delegació de l'empresa índia Varrocs a la comarca -competidora de Comforsa- va encendre els llums d'alarma per una possible privatització.

La presència del president José Montilla el passat dia 18 va servir per tal que la mobilització a crits de "Comforsa inversió!" visualitzés la situació. Malgrat que el futur industrial penja d'un fil, Montilla no va voler rebre formalment els treballadors i en una conversa sota la pluja els hi va adreçar un comentari, si més no, curiós: "podeu estar tan tranquils com ho estic jo". Què deuen ser set centenars de treballadors per un president de la Generalitat?

Dies després, el conseller Josep Huguet (ERC) es comprometia a presentar un pla per ampliar el capital de l'empresa i poder dur les inversions necessàries tot i que, apostant de manera preferent per l'entrada a Comforsa de capital privat.

I és que malgrat haver militat al PSAN i tenir com a àlies "Lenin de Manresa" això de tenir una empresa metal·lúrgica amb capital públic no vesteix. I més, si el departament té una denominació tant "liberal" com la d'Innovació, Universitat i Empresa.

Castella es mobilitza "solidària i antifeixista"

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

A Villalar de los Comuneros, població situada a menys de 30 quilòmetres de Valladolid, el 23 d'abril de l'any 1521 els comuneros perdien la batalla davant de les tropes reials de Carles V. La derrota posava pràcticament fi a la revolta de les ciutats castellanques contra el poder del rei. La data ha esdevingut des dels anys 70 la diada nacional de Castella, i un espai de reivindicació castellanista cada 23 d'abril.

Enguany, l'esquerra castellanista hi ha acudit amb la nova plataforma Comuner@s, un procés de confluència entre l'organització política Izquierda Castellana, les joventuts Yesca, el grup Mujeres Castellanas i altres persones a títol individual. Irene, d'Izquierda Castellana, explica a L'ACCENT, que els darrers anys hi ha hagut un creixement del castellanisme, i la voluntat de la nova plataforma és aglutinar tota aquesta gent i articular un espai comú per al moviment popular de Castella.

"Antifeixistes i solidaris en lluita per la justícia social" ha estat el lema que ha escollit la plataforma Comuner@s per celebrar la diada aquest 2008. Irene celebra l'assistència als actes que han organitzat a Villalar de los comuneros, per on valoren que van passar al llarg del dia 23 entre 2.000 i 3.000 persones. El dia per a la plataforma castellanista va començar amb una ofrena floral al monòlit que homenatja la

Celebració de la diada nacional de Castella, l'abril de 2005// FOTÓ:IZCA

lluita dels comuneros. Després una manifestació va recórrer els carrers de Villalar, que va concloure amb un acte polític i un dinar.

La celebració de la diada és una data que des de la transició és oficial a Castella i Lleó (però no a Castella la Manxa), i moltes organitzacions populars i culturals acudeixen aquest dia a Villalar per retre homenatge als comuneros, fins i tot partits polítics. Cadascú, però, en fa la pròpia interpretació. I fins i tot i vol ser present el PP, a través de la Fundació Villalar. Tot i això, als representants del partit els esperaven cen-

"L'esquerra castellanista ha acudit a la diada nacional del 23 d'abril amb la nova plataforma Comuner@s"

tenars de persones amb pancartes i crits en contra de la seva presència a la celebració castellanista.

En un descampat de les afores de Villalar s'hi van instal·lar carpes de col·lectius molt diversos, per on hi van passar al llarg de tot el dia unes 20.000 persones. Mostra de la referencialitat que ha adquirit el 23 d'abril a Castella és l'amplia gamma de col·lectius que hi són presents cada any: la CNT, Corriente Roja, Resaca Castellana, associacions culturals i fins i tot Izquierda Unida i el PSOE, a més de la fundació del PP.

Demanda d'il·legalització contra Izquierda Castellana

L'Audiència Nacional ha admès a tràmit una querrela de Manos Limpias per il·legalitzar l'organització Izquierda Castellana. La notícia es feia pública només tres dies després de la celebració de la diada de Castella.

L'acusació concreta seria que el partit castellanista seria un "braç legal" de l'entorn de Batasuna fora del País Basc. És a dir, l'extensió fins a organitzacions solidàries d'altres nacions de la tesi de Garçon segons el qual "tot és ETA", i per tant qualsevol organització amb qui l'esquerra abertzale mantingui un vincle és susceptible de ser il·legalitzada.

Izquierda Castellana, a través d'un comunicat explica que encara no ha rebut notificació oficial del pro-

cés, tot i que no se'n sorprenia. Tot i això, fonts de l'organització han expressat a L'ACCENT que estan tranquils perquè l'acusació no té cap fonament, ja que treballen de forma autònoma de qualsevol altra formació política. El comunicat de l'organització interpreta el procés obert com un "nou pas en la cadena repressiva amb què el bloc dominant espanyol vol emmordassar els sectors organitzats dels pobles treballadors de les nacions sota jurisdicció del seu Estat".

Segons la nota de premsa sobre l'admissió de la querrela que han difós alguns mitjans digitals, les proves serien fotografies i altres documents sobre actes on han participat conjuntament representants d'Izquierda Castellana i de Batasuna.

OPINIÓ

Deu anys de la mort de Sole i Baleno

MARCO LAURENZANO ROMA*

El 28 de març de 1998 Edoardo Massari, anomenat Baleno, va ser trobat penjat a la seva cel·la de la presó de les Vallette, a Torí. Maria Soledad Rosas, anomenada Sole, va ser trobada penjada pocs mesos després, l'1r de juliol, a la casa familiar en la qual es trobava en arrest domiciliari. Els dos estaven acusats, juntament amb un tercer activista anarquista, Silvano Pellissero, de formar part d'una associació subversiva i armada que en els anys 90 havia realitzat varis sabotatges a la zona de la Vall de Susa, en particular contra tanques i pedreres del Tren d'Alta Velocitat (van ser tots absolts; només Silvano va ser condemnat per un acte menor). La persecució judicial contra Baleno, Sole i Silvano es va dur a terme pel seu treball contra alguns projectes de gran impacte ambiental. Els enormes interessos econòmics en joc van fer posar en escena molts actors: la magistratura i les forces de la policia, dedicades a una activitat repressiva massiva i generalitzada; el món polític sigui la dreta com l'esquerra moderada, conjuntament amb les grans empreses de construcció preparats per cridar contra els "pocs enemics extremistes del progrés"; i els mitjans de comunicació, que per l'ocasió van inventar un nou enemic públic, "l'okupa torinès". No va faltar qui, també entre les files de l'esquerra radical, amb evident miopia, va preferir abstenir-se en comptes d'expressar la solidaritat i el recolzament.

Després de deu anys "les poques desenes d'anarquistes", com els defineixen els diaris, s'han transformat en desenes de milers de persones que a la Vall de Susa, i no només aquí, s'oposen a un projecte que destruiria una de les més boniques zones alpines d'Itàlia i no hi ha cap justificació logística i econòmica per fer-ho, sinó l'avidesa de la classe política i dels emprenedors del maó.

"Fem com a l'Estat espanyol!", alcen la veu els polítics italians de centredreta i de centreesquerra, es refereixen a les suposades meravelles del TAV ibèric sense citar les tantes mobilitzacions i protestes que hi han hagut en aquests anys a Catalunya, Euskal Herria i altres.

El 4 d'abril almenys 4.000 ciutadans de la Vall de Susa han interromput un míting del Partit Democràtic a la petita localitat de Calvese, on l'alcalde de Torí i la presidenta de la regió del Piemont l'istraven a la població les suposades meravelles del projecte que ningú vol: la manifestació que va posar sobre la taula que la lluita de Baleno, Sole i Silvano no era idealisme estèril compartit per pocs sinó la resposta justa a un projecte destructor contra qui avui es mobilitzen milers de persones.

* *Radio Onda Rossa. Traducció a càrrec de Maria Mena*

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Carrer Sant Nicolau, s/n. Vinaròs // Ateneu Corberenc Font Vella 20, Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cep - CUP Vilafranca, Santa Maria 4, Vilafranca // Ateneu Popular l'Arboç Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Eixample Pte. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ateneu Popular La Falç Antic escorxador s.n. Arts // Ateneu la Torna Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu Popular de Sitges Pl. Castellors 3 // La Barraqueta Tordera 34, Barcelona // Bat Bat Kultur Sant Elies 29, Reus // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Llonch 13 // Casal Independentista de Sants Jaume Compte Premià, 31, Sants // Casal Independentista i Popular Quico Sabatés C. St Roc, 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarafa 48, Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Olano 39, Barcelona // Casal Popular la Traca C. Travessia, 15 Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Trinquet Vell 15, baixos, Tarragona // Casal Independentista el Gurri Taradell // CUP Molins de Rei // CUP Sant Celoni // CUP Vilanova i la Geltrú // L'Estapera C. de baix, 14, baixos, Terrassa // SEPC UV Baró St. Petríll, 9 // La Falcata Panera 2, Lleida // GER Pi 25, Ribes // Ges Insurrecció Colomer, 11, Tr B. Torelló // Kasal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrents 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 25, Capellades // L'Ocell Negre - Casal d'Agitació Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // Partisano Pça. de l'Oli, 7, baixos, Girona // La Ploxa C. Almeda s/n. Bordils // Racó de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // Centre Social-Bar Terra Baró de Sant Petríll 9, València // Taberna l'Esparracat C. Felip Munné 18, Esparraguera

escriu als i les preses polítiques catalanes

* Marina Bernadó 363 922. Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes) 9, Avenue des Peupliers. 91700 SAINTE GENEVIEVE DES BOIS Cedex. PARIS
* Dolores López Rosinas. CP Bènia, Apartat 206, 05194 Bènia, Avila
* Diego Sánchez Burtia. Camarera de Marfornell a Capellades, km 23 00636 Sant Esteve Sesrovires

* Joaquín Garcés Vilacampa. CP Castellón, Ctra. d'Alcora, km-10, 12006 Castelló de la Plana
* Laura Riera Valenciano. Centre Penitenciari de Dones Wlad Ras, Carrer Doctor Trueta 76-86. 08006 Barcelona
* Rafael Tomás i Gaspar. Camarera de Marfornell a Capellades, km 23 00636 Sant Esteve Sesrovires
* Zigor Larredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete. Ctra. de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete.

“Actualment és més fàcil a Colòmbia fer una guerrilla que un sindicat”

ENTREVISTA

Entrevista a Aida Abella, exiliada colombiana

A Aida Abella sembla que les moltes adversitats amb les que s'ha trobat a la vida no li han fet perdre el somriure. Fa dotze anys que està exiliada a Suïssa. A Colòmbia era presidenta de la coalició d'esqueres Unió Patriòtica. La seva és una conversa sincera i amable, que m'assegura que seria

impossible de tenir en un cafè de Bogotà sense ser detingut al cap de poques hores. Tot i això és optimista, i abans de marxar em confessa el seu gran somni: que els seus néts no hagin de viure perseguits políticament tal i com ha viscut la família des dels temps dels seus besavis.

MARC LAMARCA BARCELONA

fer una guerrilla que un sindicat.

Va haver de marxar de Colòmbia després que els paramilitars intensessin assassinar-la amb un bazooka.

Sí, afortunadament el projectil va passar sobre el cotxe, sinó no ho explico. És l'únic atemptat en el que els paramilitars han usat un bazooka. Vaig adonar-me que o marxava del país o no em deixarien viure.

En aquell moment era la presidenta de l'Unió Patriòtica. Quanta gent d'aquell partit polític va morir en mans dels paramilitars?
Cinc mil militants.

Això és un genocidi!

És un genocidi, ho hem denunciat davant la comissió interamericana de l'Organització d'Estatos Americans, que ha acceptat la demanda i l'ha traslladat a les Nacions Unides. Arran de la nostra denúncia s'està discutint a l'ONU si s'ha d'incloure una nova categoria de genocidi: el genocidi polític. Incloure aquesta nova categoria és útil pel cas colombià i també per molts d'altres casos greus de violència, que com aquest queden recollits per la legalitat internacional com a simples actes de les forces armades o de grups armats. El cas de Colòmbia és un cas típic de terrorisme d'Estat.

Un terrorisme d'Estat dirigit contra l'oposició política.

No només dirigit contra l'oposició política, sinó també contra els treballadors. Des de principi d'any fins ahir una vintena de treballadors han estat assassinats, no sé si avui hi haurà algun crim més, no seria estrany. No paren d'atacar als sindicats, no els donen personalitat jurídica i n'assassinem els caps. Actualment és més fàcil a Colòmbia

Sembla que el govern colombià no pensa en cap cas en una sortida dialogada del conflicte.

El president Uribe va guanyar les eleccions prometent que en sis mesos eliminaria la guerrilla i ja duu més de quatre anys i tot continua igual, o pitjor. El president ha llançat un pla anomenat Política de Seguretat Democràtica que l'únic que cerca és acabar amb l'oposició. L'activitat dels paramilitars no ha acabat.

En canvi, aquí els mitjans ens diuen que el govern desmobilitza els paramilitars.

La violència reaccionària no s'ha desactivat. Els mateixos caps paramilitars que hi ha detinguts han confirmat que tornen a tenir armes i s'estan organitzant noves bandes. S'han reciclat, ara ja no són les Autodefensas Unidas Colombianas, sinó que s'anomenen les Aligas Negras. Aquesta nova organització el passat 12 de març va llançar una amenaça contra diverses ONG on diuen que seran implacables i no deixaran ningú viu. A més han elaborat una llista negra amb les persones que van participar en la marxa del 6 de març, que era la marxa contra els crims d'Estat. La llista l'encapçalen dones implicades en la defensa dels drets humans.

Acaba de sortir a la llum que gran part del congrés està en mans dels paramilitars.

Prop del 35% del Congrés estaria a sou dels paramilitars, si és cert el que han reconegut els seus propis líders. Cada dia hi ha detencions de polítics. Fins i tot alguns congressistes han renunciat a la seva acta per no ser investigats. Són els aliats del president Uribe els que estan sent investigats per relacions amb els paramilitars i el narcotràfic. Ara mateix la Cort Suprema té cer-

Abella observa el cartell que commemora el desè aniversari de l'assassinat d'un advocat // FOTO: E. Umaña

ta vocació de justícia, per això hi ha aquestes detencions, però en breu li tocarà al president Uribe escollir una nova cort. Aleshores tindrà el poder legislatiu, executiu i judicial; tot el poder per a ell. Com se'n diu d'això?

Dictadura?

... I a més hi ha el poder mediàtic. Els grans mitjans de comunicació a Colòmbia estan en mans dels amos del capital, no hi ha cap mena d'independència. A més, hi ha el negoci publicitari, que l'aporten en gran part les transnacionals. Hem arribat a un punt on mitjans com Ràdio Caracol promouen la violència. Des d'aquesta ràdio s'ha arribat a dir que la marxa del dia 6 la van organitzar les FARC. Per favor! Usen les ones per atacar a defensors dels drets humans i sindicalistes. Diuen que són aliats de les guerrilles i que aquestes són terroristes. I és clar, al final tots són terroristes i només els queda dir públicament: mateu-los! Els mitjans són actors que perpetuen conflicte.

Alguns grups de comunicació espanyols tenen part d'aquests mitjans, crec que el grup Prisa, editor d'El País, participa en l'accionariat de Radio Caracol ...

Sí, i també el grup Planeta ha entrat en l'accionariat d'El Tiempo, mitjà del que n'és copropietari l'actual vicepresident. Aquest mateix vicepresident es va entrevistar amb caps paramilitars i els va demanar que creessin un grup especial a la capi-

tal, Bogotà. Aquest grup paramilitar ha assassinat nombrosos treballadors.

Quines són les bases del conflicte?

Socials. El nostre és el conflicte més antic del planeta i es deu a causes estructurals. La terra està al centre del conflicte; hi ha persones que tenen milers d'hectàrees en situació improductiva mentre que els camperols no tenen on sembrar. Com s'arregla això? Repartint aquesta terra entre els que volen treballar-la, és de simple matemàtica. A tot això, en els darrers anys els paramilitars han fet una contrareforma agrària tot apropiant-se de 5.000 milions d'hectàrees dels camperols, als que han forçat a emigrar. Tenim més de 400.000 desplaçats interns, son desplaçats socials.

Les classes privilegiades es neguen a cedir cap parcel·la de poder?

Els amos de la riquesa, els usurpadors de la riquesa, mai han tingut la visió de voler repartir els seus privilegis. El poder l'han aconseguit a base de violència i el mantenen a base de violència. A Colòmbia violència significa poder. El que

ha fet el poble és defensar-se d'aquesta violència del poder. Als treballadors els van començar a matar quan no hi havia encara cap guerrilla, el 1919. El 1928 va haver-hi la gran massacre de les bananeres organitzada per la United Fruit Company. Aquesta empresa és ara Chiquita i ha estat condemnada als Estats Units per finançar els paramilitars. Les transnacionals són actors de pes en el conflicte ja que han finançat aquests grups de sicaris de la reacció.

“Els usurpadors de la riquesa no volen repartir els seus privilegis. El poder l'han aconseguit a base de violència i el mantenen a base de violència”

Quin paper juga el narcotràfic en aquesta situació?

El narcotràfic paga la guerra i les campanyes dels polítics. Cal pensar que el narcotràfic és un problema internacional i que cap país productor de la fulla

de coca produeix els químics per fer la cocaïna, aquests es fan als països del primer món. Com entren aquests químics a Colòmbia? Aquesta és una qüestió a abordar, ja que tothom sols pensa en com surt la droga del país. El més greu és que només el 7% dels beneficis de la droga es queden a Colòmbia; la resta, el 93%, es queda a la banca internacional mentre nosaltres posem els morts.

Temps de música i primavera

Hèctor Serra ALDAIA

Amb l'arribada del bon oratge, és hora de desempolsar les guitarres i afinar les cordes vocals. Com ja és costum, l'abril és el punt d'eixida de gires i festivals musicals que s'allarguen primavera enllà, i que precedeixen les cites musicals més multitudinàries que tenen lloc en ple estiu. Així doncs, ara és l'època perfecta perquè els amants dels decibels revisen detalladament els cartells i no deixen de perdre's les actuacions dels seus grups més aclamats.

La Gira d'Escola Valenciana

El Festival Itinerant de Música en Valencià que organitza Escola Valenciana arriba enguany a la seua tercera edició. L'èxit d'aquesta proposta, amb la qual col·labora L'ACCENT, rau en presentar un concert cada cap de setmana paral·lelament a la celebració de les Trobades d'Escoles en Valencià. Així, la música també pren el compromís amb un ensenyament digne i en la nostra llengua.

Referents de l'escena catalana com Svaters, Sant Gatxo, Miquel Gil o La Gossa Sorda pujaran durant els propers tres mesos als escenaris d'una vintena de municipis valencians. Com a novetat, enguany La Gira també arriba més enllà del País Valencià amb les parades a Barcelona, Deltebre i Santa Margalida. Destaquen les festes de comiat del festival: la del proper 21 de juny a Alacant, amb les fogueres de Sant Joan de rerefons, i la del 12 de juliol a Benlloch, on Obrint Pas baixarà el teló d'aquesta gira fins a l'any vinent.

Sant Gatxo

Tourbolet 2008

Mentre La Gira d'Escola Valenciana es caracteritza per la presència de grups ben diversos en el seu estil, el Tourbolet ens mostra una escena especialitzada en el metall i el hardcore. D'altres edicions ja coneixem les propostes de Gàtaca, El Corredor Polonès o Inòpia. Però el festival ha incorporat cada any noves formacions que despunten en l'àmbit de la música dura, com els barcelonins Aürt, el hip-hop dels Rapsodes o la barreja de punk i emocore dels 121 Decibels, una de les sorpreses més grates d'aquest 2008 musical.

Des del passat febrer aquestes bandes ja volten arreu del país, però el festival segueix endavant. A la pàgina web, podeu trobar l'agenda actualitzada i un munt d'informació més sobre aquesta iniciativa que aspira a la normalització de la música en la nostra llengua i que ja compta amb un important bagatge.

Premis Ovidi Montllor

Però l'esdeveniment més esperat per músics, cantautors i discogràfiques té nom de geni: els Premis de Música en Valencià Ovidi Montllor. A l'espera que es facen públiques les nominacions, el col·lectiu de músics i cantants valencians ens presenta tres concerts per al mes de maig on actuaran els guanyadors de la passada edició. El 8, Sant Gatxo i 121 Decibels. El 15, Feliu Ventura, Óscar Briz i Rapsodes. I el 22, és el torn de Rafa Xambó, Eva Dénia i Pep Gimeno "Botifarra". Tres dijous íntims i enèrgics que tindran lloc a la Sala Lumière d'Alboraia (l'Horta Nord). I, a més, tot de bades.

MÉS INFO:

WWW.FEV.ORG

WWW.TOURBOLET.COM

WWW.MUSICAENVALENCIA.ORG

Mor l'historiador agrarista Emili Giralt i Raventós

Josep Maria Solé Soldevila BARCELONA

L'Emili Giralt i Raventós va néixer a Vilafranca del Penedès el 1927 en el si d'una família de tradició catalanista liberal per part del pare i carlina per part de la mare. El 1951 es va llicenciar en Filosofia i Lletres (secció Història) a la Universitat de Barcelona i, a partir d'aquest moment i de la mà del seu mestre Jaume Vicens Vives, es dedicà a aquesta disciplina sense repòs. El seu positivisme, el seu rigor en la busca de les dades concretes, no l'apartà però de la interpretació històrica. A partir de la lectura dels autors de l'Escola dels *Annales* com ara M. Bloch o L. Febvre s'apropà al pensament marxista, feu seu el materialisme històric com a sistema d'interpretació científica de la història i, per tant, apropiant-se de la idea de la lluita de classes com a motor de la història. Una interpretació de la història que posà al servei d'un país que no estava reclus en imposables fronteres administratives com queda palès en obres com *Els moviments socials a Catalunya, País Valencià i les Illes del 1967* o la recent i magna *Història Agrària dels Països Catalans*.

Des de bon començament l'Emili Giralt s'interessà per la història social i, de seguida, els seus estudis començaren a enfocar-se cap a la història agrària. Tant a València, on fou catedràtic d'història contemporània

de la seva Universitat del 1965 al 1971, com a Barcelona, d'on fou també catedràtic de la mateixa especialitat del 1971 fins el 1992 a més de Director del Departament, degà de la Facultat de Geografia i Història i, finalment, catedràtic emèrit, la seva feina s'encaiminà a l'estudi de la qüestió agrària del país. A València, el seu estudi *Problemes històrics de la industrialització valenciana* trencava amb la predominant interpretació

"dualista" de Joan Reglà i de Joan Fuster segons la qual calia buscar en el segle XVIII el fracàs d'un projecte industrialitzador que possibilités el sorgiment d'una burgesia industrial autòctona. Segons l'Emili Giralt, l'origen d'aquest fracàs calia buscar-lo a la segona meitat del segle XIX, quan el capital i la burgesia valenciana existents varen decidir apostar per modernitzar l'agricultura decapitalitzant la indústria. Aquesta immersió en la història del País Valencià l'impulsà a organitzar el Primer Congrés d'Història del País Valencià el 1971.

Ja a Barcelona, la seva feina s'intensificava encara més. A part de la seva tasca de docent ocupant la càtedra del seu mestre, en Giralt es posa al capdavant del Centre d'Estudis Històrics Internacionals fundat pel mateix Vicens Vives consolidant la revista *Índice Histórico Español* i creà *Estudios d'Història Agrària*, la publicació a partir de la qual s'organitzà el Primer Col·loqui d'Història Agrària el 1978. Finalment, el seu compromís amb la cultura catalana el portarà també a presidir, del 1987 al 1995, l'Institut d'Estudis Catalans.

Una cita inel·ludible: la Fira del Llibre de València

Aurora Mora TORRENT

Organitzada pel Gremi de Llibrers des de 1969, la Fira del Llibre de València és l'esdeveniment cultural de la primavera més esperat pels amants de les lletres. I ja ha arribat. El passat dijous 24 d'abril s'inaugurà, al passeig Antonio Machado del jardí de Vivers, la trenta-novena edició, que finalitzarà el proper 4 de maig.

Onze dies en els quals el públic valencià podrà passejar i gaudir del meravellós entorn de Vivers, i visitar (d'11 a 14 hores pel matí i de 17 a 21 per la vesprada) els 83 expositors de la Fira amb l'objectiu de refrescar i ampliar la seua biblioteca. Però no sols això. Aquesta edició de la Fira compta, a més, amb un extens programa d'activitats, que va presentar als mitjans de comunicació la presidenta del Gremi de Llibrers, Glòria Mañans, on destaquen múltiples activitats adreçades als nous i més joves lectors en forma de sessions d'animació a la lectura, de contadors d'històries o del taller infantil "Crea el teu periòdic". Destaquen també els recitals poètics i els debats que connecten la producció literària amb l'actualitat, amb taules rodones programades sobre el canvi climàtic, la violència de gènere o la ironia i l'humor en la literatura, entre d'altres; així com l'exposició permanent *Radiografia d'una il·lustració. Un recorregut al procés d'il·lustrar*, que mostra de manera pedagògica el procés de creació dels il·lustradors.

Aquesta cita primaveral amb la cultura, ve, a més, acompanyada de bones notícies per al sector, ja que enguany participa tothom per primera vegada: editors, llibrers, il·lustradors, escriptors, distribuïdors i bibliotecaris. Però no és l'única novetat. Un repunt d'un 20% en l'afiliació al Gremi de Llibrers en l'últim any, assenyalava la fi d'un cicle dolent de diversos anys en què es van perdre el 30% de les llibreries i suposa tota una crida a l'optimisme i a l'esperança.

Convidades i convidats esteu, doncs, a visitar aquesta trenta-novena edició de la Fira del Llibre de València, ara que l'oratge acompanya, i delectar-vos amb el plaer literari.

MÉS INFO:

WWW.FIRALLIBRE.COM

MONOGRÀFIC

Tro de bac Enhorabona "Boti"

Feliu Ventura XÀTIVA*

Quanta sort que tenim, Pep. Sort de parlar amb tu, d'escoltar-te cantar. De tenir-te entre els xativins. Segurament no voràs aquest escrit. Tu amb el pandero, la canya badada i un glopet de mistela, en acabar de sopar, ja tens tecnologia suficient per deixar el *windows* penjat d'una figuera. Algú t'ho imprimirà i et dirà "Mira que t'ha escrit el Feliu" i a tu et semblarà tot una exageració. Eh! Que ja ens anem coneixent...

Recorde el dia que vas vindre a cantar nadesales a la porta de ma casa i vaig poder parlar amb tu finalment. I el dia que em vas explicar que cantaves des dels 16 anys i que anaves, gravadora en mà, recuperant el nostre patrimoni com un cercador de tresors.

Quan tu vas començar a cantar jo encara venia per Bolbait -com tu diries- o embrotava els bolquers. I he après de tu una barbaritat de coses com a cantant i com a comunicador de cançons. Per això crec que aquest homenatge ja tocava.

Tu saps que el cant popular ha sobreviscut de cacaus i tramussos molt de temps i ja era hora que et posaren davant un arròs del senyoret.

Jo no podré anar a l'homenatge que et fan a Xàtiva perquè estaré cantant a la Universitat de València amb Miquel Gil. Ja saps que Miquel i jo hem anat parlant de tu pel món com si fórem venedors d'elixirs miraculosos... I em sembla que tu has curat uns quants que pensaven que en el cant popular tots eren del mateix coloret i feien pudor a ranci.

Jo hagués volgut per a tu un homenatge popular i no un sopar de boda, però potser ja va bé que siga així per una vegada.

Quedem un dia i fem un arròs al forn amb "Botifarra".

* Cantautor

Pep Gimeno, el Botifarra

Entrevista a Roger Palà, cap de redacció de la Revista Enderrock

"No és normal que Conxita no pugui sonar al Primavera Sound o que At Versaris no toquin al Sonar"

Enguany fa 15 anys que va aparèixer la revista *Enderrock*. Els empordanesos Sangtraït monopolitzaren la primera portada d'una publicació que ja porta 150 números al mercat. Per celebrar-ho, han editat un especial amb les quinze bandes més representatives de la música en català de tots aquests anys. Els Pets, Antònia Font o Inadaptats són alguns dels protagonistes d'aquest número, que compta també amb un ampli repor-

tatge en format DVD del mític concert del Sant Jordi l'any 1991. Finalment i coincidint amb la diada de Sant Jordi, *Enderrock* va celebrar un concert a la sala Razzmatazz amb diversos grups emergents catalans com Mazoni, Sanjosex o en Cesk Freixas i l'actual estel·lar de l'Albert Pla. Per tot això, aquest número de L'ACCENT parlem amb en Roger, el cap de Redacció de la revista

Jordi Garrigós BARCELONA

Com estava la música en català fa quinze anys i com està ara?

El 1993 la música en català començava a descendir per la corba del boom del "rock català" dels primers anys noranta. En els últims quinze anys, l'escena s'ha normalitzat: ha petat amb força una nova escena de rock radical en català amb bandes com Obrint Pas o Inadaptats, s'ha recuperat la música folk com a música popular amb formacions com Pomada o la Carrau, i darrerament estan sorgint una formada de nous artistes de pop amb aires independents com Mazoni o Sanjosex. Darrerament, també apareixen formacions que experimenten en àmbits com l'electrònica o el hip-hop, renovadors de la cançó... En general el panorama és ara molt més plural que fa quinze anys, si bé potser no existeixen grans bandes com les que van capitalitzar el boom que es va escenificar al Palau Sant Jordi de 1991.

El boom de finals dels 80 i principis del 90 amb el "rock català" marca l'inici del que tenim a hores d'ara?

El boom del 91 ho marca només en part. Crec que l'escena actual de pop-rock beu de, com a mínim, tres fonts diferents: d'una banda, l'impacte dels noranta, innegable encara que molts grups no vulguin reivindicar-ne l'herència, però si no hagués existit Sopa de Cabra avui no existiria Mazoni. En segon lloc, de les arrels profundes dels setanta: s'ha recuperat, potser encara no amb prou força, tot el que va suposar l'ona laietana, bàsicament en les figures de Sisa i Pau Riba. És important per entendre que el rock català no va néixer amb el Palau Sant Jordi del 91. I d'altra banda, hi ha un interès per seguir les noves tendències que sorgeixen, bàsicament, en l'àmbit anglosaxó.

Quin paper creus que ha jugat l'Enderrock en la consolidació de la música en català?

L'*Enderrock* ha jugat un paper important com a capçalera de referència de la música que es fa als Països Catalans i, sobretot, de la música que es fa en català. Tota realitat necessita uns mitjans de comunicació que la narrin, i l'*Enderrock* ha cobert aquí un buit molt important. La virtut que ha tingut la revista és que ha estat capaç de renovar-se continuament, sovint fins i tot més ràpid que la mateixa escena musical catalana. I malgrat això, la revista segueix patint de certa estigmatització -cada cop menys, tot s'ha de dir- perquè hi ha qui la considera "la revista del rock català", qui diu això és que no se l'ha llegit mai. Tot i això, també penso que els mitjans de comunicació i, sobretot, la premsa musical, estan sobrevalorats en quan a la influència que poden tenir sobre el públic i sobre els músics. Per exemple,

una escena com la del rock de combat en català va néixer de forma paral·lela a l'*Enderrock* i al principi la revista no hi comptava gaire. Després aquests grups s'han anat integrant amb normalitat a les pàgines de la revista, però s'ho han anat guanyant a pòls.

Darrerament estan sorgint grups que canten en la nostra llengua amb estils que, fins ara, no s'havien fet en català (At Versaris, Rapsodes, Xerramequ...). Creus que serà fàcil normalitzar tots els estils de música en aquest sentit?

No serà fàcil perquè la música en català no té un impacte important en els mitjans de comunicació generalistes. Els At Versaris podran sortir a la premsa especialitzada com ara l'*Enderrock*, però ho tindran molt difícil per sonar amb normalitat a la televisió. Això no passa només perquè cantin en català, sinó perquè els mitjans de comunicació generalistes tenen, per norma general, un baix interès per a la cultura, i dins de la cultura, per la música en particular. Al mateix temps, la classe periodística del país pateix d'una "espanyolitis" galopant, i els crítics musicals no se n'escapen. Al mateix temps, en un mercat com el català, que és més reduït i més complicat que d'altres mercats, la indústria tendeix a apostar per uns determinats artistes -pocs- per rendibilitzar les seves inversions. Aquests grups nous amb propostes diferents hauran de treballar molt fort per aconseguir fer-se un lloc, i sovint hauran de treballar a la contra dels mitjans de comunicació i bastint les seves pròpies estructures i circuits. D'altra banda, això és una cosa que des dels temps del punk s'ha demostrat que és l'única estratègia vàlida per triomfar si no ets un artista del *mainstream*. Internet i les noves tecnologies poden ser bones eines per aconseguir-ho, però no només les úniques eines.

Els Països Catalans són, musicalment, un circuit de festes majors. Trenquem amb aquest tòpic i parlem dels beneficis i inconvenients... És un inconvenient claríssim que la música en català depengui exclusivament del circuit de les festes majors. I recalco "exclusivament". El circuit de les festes majors -les oficials i les alternatives- és un bon circuit, però només per als grups que es mouen en un àmbit estilístic festiu. Funcionarà per Els Pets, per Obrint Pas o per At Versaris, però serà més complicat que grups de pop com Conxita o intèrprets de can-

çó hi puguin entrar. Fa falta consolidar un circuit de sales i de locals que pugui ser més o menys rendible a curt termini per a programadors. També fa falta que els festivals que es fan arreu dels Països Catalans -que se'n fan moltíssims- tinguin en compte les propostes en català. No és normal que Conxita no pugui sonar al Primavera Sound o que At Versaris no toquin al Sonar.

Quines són les bandes que creus que marcaran el futur de la música catalana?

No diré noms de bandes, però penso que hi ha diverses escenes per on la música en català pot caminar bé i amb seguretat, i dir noves coses: per una banda l'electrònica hip-hop, per l'altra el pop, el rock i la cançó pop de factura més independent. També penso que la clau de volta del futur de la música en català, sigui el gènere que sigui, és la qualitat. S'ha de treballar molt i superar-se sempre, perquè els catalans, només pel fet de ser-ho, estem obligats a fer-ho tot millor que la resta del món. Això, que aparentment és un handicap, és el que facilita que en aquest país sorgeixin figures excepcionals com Pujols, Dalí o Roger Mas. També penso que una altra clau de volta és deixar-se estar d'històries i aprofitar a fons els propis llegats culturals per mirar cap al futur. El producte d'Orxata Sound System pot ser tècnicament més deficient que d'altres propostes d'electrònica fetes a Barcelona, però té molt més valor a nivell cultural només per haver-se atrevit a fusionar l'albada valenciana amb el jungle.

La ressenya de la quinzena: ETA 1958-2008: Medio siglo de historia

Un aniversari incòmode

Marc Lamarca BARCELONA

Mig segle és molt temps, més que mitja vida. Donat el ritme que esta prenent la història de la humanitat, en un espai de cinc dècades les societats i les supraestructures que les dominen canvien i evolucionen de forma vertiginosa. Tanmateix hi ha excepcions, i una d'elles és el País Basc. El llibre que ressenyem arranca cinquanta anys enrere, en una Euskal Herria ofegada per la repressió franquista i arriba fins els temps moderns, en els que aquesta repressió contra la dissidència continua més present que mai malgrat el temps transcorregut des de la mort del dictador. Només cal pensar que l'autor d'aquest llibre, el periodista Iker Casanova, es troba actualment encarcerat després de ser jutjat en macrosumaris 18/98, en el que l'Estat Espanyol seguint criteris polítics de molt dubtosa legalitat judicial - discutida fins i tot pels tribunals europeus - va imputar a 64 activistes *abertzales* sota l'excusa d'una suposada integració en banda armada.

Enguany és compleix el cinquantè aniversari de la fundació d'Euskadi ta Astatuna (ETA), l'organització que ha marcat gran part de la pauta política del País Basc i l'Estat Espanyol en les darreres dècades. Nascuda d'una ruptura generacional i ideològica al si del Partit Nacionalista Basc, ETA va esdevenir la major organització d'oposició al franquisme i a la sortida pactada de la dictadura durant transició. Parlem per tant d'una important efemèride, que tanmateix resulta incòmode per molts, ja la existència

d'ETA - a part del drama humà que arrossega al darrere - no és més que una evidència de les importants mancances d'un Estat que es diu democràtic però que ofega als seu si a diversos pobles i alhora privilegia a aquells que durant quaranta anys van beneficiar-se d'un règim feixista i criminal.

ETA 1958-2008: Medio siglo de historia és un obra fonamental per entendre no sols la aparició i evolució d'un dels grups de lluita armada més antics del planeta sinó també la història contemporània del poble basc i el seu conflicte centenari amb els estats espanyol i francès. Es tracta d'una obra necessària i molt ben documentada que condensa de forma amena un fascinant i compulsiu cicle històric marcat pel terrorisme d'estat, la lluita armada i la resistència popular; un cicle obert que sols conclourà amb l'autodeterminació del poble més antic d'Europa.

Si bé entre la bibliografia relacionada amb ETA ja existien títols molt recomanables, el llibre de Casanova aconsegueix teixir una excel·lent panoràmica històrica que compta amb la virtut d'arribar fins al moment present. Més enllà de la narració de fets, el punt fort de l'obra són certs apunts interpretatius dispersos que aporten certs clars en un conflicte molt obscur. Un d'ells:

malgrat les innombrables escissions i organitzacions que han reivindicat les sigles d'ETA, sempre ha sobreviscut aquella que ha apostat pels principis ideològics fundacionals de l'organització; l'aposta conjunta i indissoluble entre la plena sobirania del poble basc i la construcció d'una societat socialment més justa.

Fitxa tècnica

Títol: *ETA 1958-2008: Medio siglo de historia*
Autor: Iker Casanova
Editorial: Txalaparta
Any d'edició: 2007
Nbr. pàgines: 504

Elogi de la transgressió

Urbà Lozano ALGINET*

Elogi de la transgressió recupera el caràcter veheament, militant i proelitista de la Sociolingüística de mitjan segle passat. En realitat l'opuscle està format per cinc capítols escrits per cinc autors diferents, que, evidentment, poden ser entesos de forma autònoma, però que d'alguna manera es complementen. I tots, sense excepció, parteixen d'una premissa que l'actual asèpsia analítica (o, com tan en moda està dir-ho ara, correcció política) ha deixat de banda: el català és la llengua nacional dels Països Catalans.

Ultra el que hem dit, la diferent formació acadèmica i les diverses ocupacions professionals dels autors (un filòsof, un psicòleg, un lingüista, un periodista i un polític/historiador) fan possible que, estirant cadascun d'un fil, abraquen tots els punts més importants dels tres pols d'anàlisi de la Sociolingüística (el social, el psicològic i el lingüístic) i fins i tot vagen més enllà, en traspasar la dimensió de la llengua en sentit estricte i també el de les disciplines afins per endinsar-se en qüestions de caire més aviat antropològic, fent així vàlid l'axioma inicial segons el qual la identitat nacional està íntimament lligada al fet lingüístic. Alguns dels capítols, més aviat fan esment de la qüestió idiomàtica de manera purament tangencial, però també aquests són importants des d'aquesta perspectiva perquè són precisament els que vessen crítiques contundents (i al meu entendre encertades) a paradisciplines com la molt

light Ecologia de les llengües, treballada en el nostre àmbit per Bastardas, entre d'altres.

Així, Quim Gibert a *De què parlem quan parlem d'identitat i desraó* sembla establir uns criteris bàsics fent un repàs al concepte d'identitat nacional i als diferents tipus (les *magnificades* i les *encogides*, seguint-ne la nomenclatura). A *Identitat i revolta* Ramon Camats ens incita a la revolta, a la desobediència civil davant una situació injusta, en un al·legat que avui pot ser considerat tan revolucionari com quan al segle XIX Paul Lafargue proclamava el dret a la peresa. Albert Berrio, a *Identitat lingüística i desraó d'estat*, fa una anàlisi certament lúcida sobre la relació entre tres conceptes que històricament han afaïçonat diverses teories, unes de caràcter centripet i d'altres de tipus centripet: *estat*, *llengua i nació*. Amb *Cianur diari "sin que se note el cuidado"* (m'encanta la cínica ironia del títol), Eugeni Casanova fa un repàs, amb gran profusió d'exemples basats en situacions reals, sobre el genocidi cultural que, de forma subliminar (de vegades no tant), continua patint la cultura catalana des de l'adveniment de la democràcia (o més aviat pseudodemocràcia). Per últim,

Josep Sort, a *Sobre la variable identitat d'un poble: el cas del Quebec*, exposa la situació canviant dels canadencs francòfons (o francocanadencs / canadencofrancesos, per usar els mateixos termes que el text al·ludit) i insinua la possibilitat d'una hipotètica extrapolació al cas català.

En definitiva, els cinc capítols, que en realitat no són més que la transcripció de les ponències i intervencions de les *Jornades de Psicologia i Identitat Nacional* fetes a Sueca al maig de 2006, acaben confegint un interessantíssim pastitx (compte! No confondre amb pastitxo! Només empre el mot pel fet d'estar escrit a deu mans) al voltant de les asimètriques relacions que s'estableixen entre els estats plurilingüístics i els distints ens grupals que es troben al seu si, tot parant una atenció especial i específica als que no compten amb el condicionant favorable de ser-ne conjunt hegemònic.

Lectura molt recomanable, si més no per fugir, ni que siga esporàdicament, de l'anàlisi amanerada, acomplexada, tediosa i apespebrada que en les últimes dècades sembla monopolitzar el discurs sociolingüístic arreu del món, però molt especialment en l'àmbit estricte dels Països Catalans.

*Mestre i escriptor

Fitxa tècnica

Títol: *Elogi de la transgressió. Identitat nacional i desraó d'estat*.
Autors: Quim Gibert, Ramon Camats, Albert Berrio, Eugeni Casanova i Josep Sort
Editorial: La Busca (2008)

Agenda

Ja gairebé ha passat l'abril però l'activitat política continua. La primavera fa bullir la sang i, per sort, no només a causa dels impulsos atàvics potenciat per El Corte Inglés.

>> Comencem, com no pot ser d'una altra manera amb el Dia Internacional dels Treballadors i Treballadores: el 1r de Maig. Hi ha convocatòries arreu del país, però us en destaquem les següents: València, a les 11:30h a la pl. de Sant Agustí; Castelló, a les 10:30h a la pl. de la Independència; Elx, a les 10h, a la pl. de Barcelona; Barcelona, a les 17h a la Pl. Universitat; i Girona, a les 12h, a la Pl. Independència. S'apropen temps de crisi i precarietat i hem d'estar més units que mai. No hi falteu!

>> Aquesta quinzena tenim dues cites importants per als estudiants dels Països Catalans: d'una banda, els dies 28, 29 i 30 d'abril se celebra el VII Congrés d'Euroestudiants de Filologia Catalana "Manuel de Pedrolo" a la Universitat de Lleida, organitzat pel Sindicat d'Euroestudiants dels Països Catalans (SEPC) i l'Assemblea d'Euroestudiants de Filologia Catalana. D'altra banda, els dies 2, 3 i 4 de maig hi haurà la Trobada d'Euroestudiants organitzada també pel SEPC, en aquesta ocasió a Atzeneta del Maestrat. A banda de la programació més política i formativa, en l'apartat més cultural de la Trobada, es podrà gaudir d'un partit de pilota valenciana i dos concerts. Per un costat, el divendres a la nit, els grups Alimanya i Naia oferiran un primer recital que completaran l'endemà, els grups La Gossa Sorda, l'Orquestra Mitjanit, Lilit i Dionís i Almorranes Garrapinyaes.

>> El dissabte 10 de maig tenim una nova cita en el nostre calendari: l'Aplec de l'Horta Nord. Una iniciativa de diversos col·lectius locals i nacionals que pretén cohesionar i impulsar les lluites d'aquesta subcomarca valenciana. A partir de les 10:30 del matí hi haurà actes, parades informatives, menjars, cultura popular i, com no, un concert per cloure la jornada: Rapsodes, Voltor, Atzembla i Los de Marras. La jornada començarà a Burjassot i acabarà a Godella.

>> El dissabte 10 clouran les Jornades Antirepressives del Garraf amb un concert amb grups de la comarca al centre cívic de les Roquetes.

>> El 16 de maig, a l'Ateneu Barcelonès hi haurà la presentació de l'edició catalana del Protocol d'Istanbul per a la investigació i documentació de la tortura, amb la intervenció d'Oriol Martí i Josep M. Terricabras (20h).

>> El Casal Popular de Castelló ha organitzat la II Trobada de Centres Socials, el dissabte 17 de maig. L'objectiu d'aquesta trobada no és altre que debatre sobre les realitats i les dinàmiques pròpies de cada centre social. Des del matí hi haurà reunions i comissions per posar en comú diferents experiències i per tractar temes tan diversos com l'autogestió o la solidaritat antirepressiva.

>> Per últim, tot i que no tenim cap data, es demanen que estigueu atents a les convocatòries de solidaritat amb Franki, empresonat al tancament d'aquesta edició. Des de L'ACCENT volem expressar tot el nostre suport i animar a tota la gent a participar de les mobilitzacions contra aquest atac a la llibertat. Ja n'estem farts, d'Espanya, de la seua bandera i de les seues lleis... LLIBERTAT FRANKI!

Del 29 d'abril al 12 de maig

envieu-nos les vostres convocatòries a
 AGENDA@LACCENT.CAT

"El maig del 68 va confirmar-nos que hi havia espai per a una esquerra radical"

MARC LAMARCA BARCELONA

Revolta generacional, revolta social o procés revolucionari. Què va ser el maig del 68?

Va ser mescla de tot plegat. El component generacional sens dubte el tenia; érem la generació de postguerra, la primera que va accedir massivament a l'educació superior i havíem esdevingut un nou actor social. També hi havia un component de revolta social gens menyspreable, tant a França com en les grans revoltes que poc després esclatarien a Itàlia.

Sovint s'oblida que el 68 va ser un moviment de revolta que no sols va estar focalitzat a l'Estat francès...

En aquell moment la influència de les revoltes radicals que existien a llocs com Itàlia, el Japó o entre el moviment negre dels Estats Units era molt gran, estaven molt presents. Ara, en aquest quarantè aniversari la visió que 1968 va ser un any de protestes internacionals està molt més present que en aniversaris anteriors, quan només es parlava de França.

Vietnam era referència obligada.

Vietnam era el punt que unificava aquesta generació política, va ser una referència mundial. Ens arribaven constantment notícies de matances en aquell país asiàtic, també de protestes i morts als campus universitaris nord-americans. A més, hi havia molts desertors d'aquella guerra que s'havien exiliat a Europa. Un moment molt important va ser la manifestació contra la guerra de Vietnam celebrada a Berlín a finals de gener de 1968. Era un lloc simbòlic, el lloc on va morir Rosa Luxemburg, i a més s'havia de travessar part del bloc soviètic per arribar-hi. Tot plegat va anar nucleant el que després seria el maig francès, que no va ser pas un moviment nascut del no res.

Com va i va influir a nivell personal el maig francès?

Bé, jo ja estava ficat en política abans del 68. A Tolosa vaig entrar en contacte amb el moviment comunista, que era molt fort i estava nodrit per molts exiliats i fills d'exiliats de la guerra civil espanyola; també hi havia el tema de la guerra d'Algèria, que em va conduir a entrar a les joventuts del Partit Comunista Francès.

El moment clau de la meua vida política va ser el 1966. Jo i tres-cents companys més vam ser expulsats del partit per les nostres crítiques a la direcció. Vèiem el PCF un partit massa moderat, tebi en el seu suport al poble algerià i vietnamita, i a més, érem molt crítics amb el suport del partit a la candidat-

Entrevista a Daniel Bensaïd, activista del Maig del 68 parisenc

Durant el mes de maig de 1968 les protestes estudiantils i les vagues obreres van sacsejar els fonaments de la República Francesa. De fet, el 1968 va ser un any de revolta global que va afectar no sols a França, sinó també a Txecoslovàquia, el Japó, la República Federal Alemanya, Mèxic o els Estats Units. Daniel Bensaïd (Tolosa de Lengüadoc, 1946) va participar directament de la revolta francesa. És un dels fundadors de la Lliga Comunista Revolucionària i actualment és professor de filosofia a la Universitat de París-VIII. El passat 24 de maig va participar en unes jornades sobre el Maig del 68 organitzades per Revolta Global. Amb ell conversem sobre les revoltes dels seixanta, la situació actual de l'esquerra a l'Estat francès i el futur del marxisme.

ENTREVISTA

ra de Mitterrand (del Partit Socialista) a les presidencials. En aquell moment ser expulsat del PCF era molt dur, no teníem cap mena de futur. Érem tres-cents joves i el partit representava centenars de milers de militants i era hegemònic a l'esquerra. No teníem cap mena de futur polític... Tanmateix va arribar l'esclat de 1968 i va confirmar-nos que hi havia espai per a una esquerra radical, que els nostres anàlisis no eren erronis del tot. Va fer-nos veure que un altre món era possible.

Daniel Cohn-Bendit va ser un dels líders del maig del 68 i ara és eurodiputat dels Verds alemanys. Fa poc que ha publicat el llibre *Forçat 68 on demana a les noves generacions que oblidin el maig del 68. Què n'opina de la seva actitud?*

En Daniel Cohn-Bendit va ser indiscutiblement una figura important del maig francès. Ara és un dels molts líders d'aquella generació que han acabat engrosint les files del social liberalisme, quan no ho han fet de la dreta reaccionària. Ell mateix va defensar el 'si' a la Constitució europea.

Segons Cohn-Bendit la cultura del 68 va sortir vencedora i per això no cal mirar al passat. Això és una bestiesa! En aquestes darreres dècades el que desgra-

ciadament ha triomfat ha estat una autèntica contrarevolució ideològica. L'única cosa interessant que diu en el seu llibre és que els joves han d'aspirar a més del que aspiràvem nosaltres llavors, i en això té tota la raó, heu d'aspirar a més.

Quina impressió li van causar les revoltes viscudes darrerament als suburbis de les grans ciutats franceses?

Van ser molt sorprenents. Allà no hi havia ni líders, ni organització, ni paraula. Era el crit de ràbia de gent víctima de repressió racial, laboral, espacial i educativa. Ara es detecta una incipient organització, així com intents de captació d'alguns membres de la comunitat per part de la socialdemocràcia i la dreta. De les revoltes de les *banlieues* em va impressionar el fet que la violència anava dirigida contra els seus vehicles, les seves escoles... Al maig del 68 nosaltres volíem cremar el Banc de França, no les escoles ni la Sorbona!

L'esquerra política ha aconseguit apropar-se a les problemàtiques d'aquestes comunitats?

A l'Estat francès tenim un problema. Hem aconseguit un relatiu èxit en la participació de les dones en les organit-

zacions polítiques i socials, sense arribar encara malauradament a la paritat. Tanmateix, la política continua sent cosa de francesos blancs, i els fills de la immigració difícilment es veuen representats com caldria en les organitzacions polítiques. Al anys seixanta, als activistes, ens era molt difícil fer-nos sentir entre els obrers quan repartíem pamflets a l'entrada de les fàbriques, ara encara és més difícil fer-ho a certes barriades.

La classe treballadora està dividida.

No, no del tot. Abans era més fàcil estar units, els obrers treballaven junts a la cadena de muntatge, llavors hi havia menys racisme perquè hi havia més sentiment col·lectiu. Però avui a les escoles i en menor mesura a les universitats els fills de classe obrera conviuen sense importar els seus orígens. És aquí on hem de treballar i crear consciència de classe.

Hi ha possibilitats per una força antiparlamentària unitària a l'Estat francès?

L'espai sociològic el tenim i seria bo. Abans de les presidencials va haver-hi molta il·lusió respecte una llista unitària però va fracassar. Una plataforma és possible, tal i com va demostrar l'èxit de la mobilització pel "no" a la Constitució europea... clar que sempre és més fàcil dir "no", que fer propostes...

Des de la LCR posem dues condicions bàsiques per tirar endavant un projecte unitari. La primera d'elles és la total independència respecte a la socialdemocràcia. La segona, la democràcia interna i el debat. No volem que passi el que ha passat a Itàlia amb l'Esquerra de l'Arc Iris. La LCR ha passat dues dècades intentant pactar amb els dirigents d'altres partits d'esquerra, fer les coses des de dalt. La nova generació del partit, encapçalada per l'Olivier Besancenot, pensa molt encertadament que cal treballar amb els moviments polítics i socials de base, fer el canvi des de baix. El canvi només serà possible així.

Vostè és professor de filosofia i s'ha especialitzat en teoria marxista. Quin paper depara el segle XXI a les idees Marx?

Això està per veure. La globalització i el món actual donen la raó a Marx i a les seves teories sobre el capitalisme. Marx no està enterrat, com molts van afirmar als anys 80 i 90. El setmanari Newsweek va arribar a publicar en portada la defunció de Marx. Això és una tonteria, seria com dir que Aristòtil és mort! El marxisme neix al segle XIX i ha patit moltes evolucions i seguirà evolucionant mentre el seu objecte d'estudi, les desigualtats socials, existeixin. El marxisme serà important en el futur, sempre i quan en fem una lectura àmplia i no dogmàtica.

LA REMATADA

Campos, mirall de la política de creixement insostenible

LLORENÇ BUADES PALMA

L'octubre de 2006 l'Ajuntament de Campos va aprovar la revisió de les Normes Subsidiàries del seu terme municipal únicament amb els vots favorables del Partit Popular. Aquestes normes preveien duplicar la població fins a les 18.000 persones.

L'any 2004 Campos tenia 7.998 habitants, i l'any 2007 s'obrí amb 9.018 persones. Els anys 2003 i 2004 s'alçaren 200 habitatges nous al poble, 577 entre 2005 i 2006, i durant el 2007 són 476 els habitatges nous visats i en construcció. Ha crescut més el parc d'habitatges que la població, i ni les indústries làcties, ni les explotacions ramaderes en recessió han generat llocs de treball per a tanta gent.

Les Normes Subsidiàries, aturades pel Consell de Mallorca només per qüestions menors, no són qüestionades pels nous governs municipal, insular i autonòmic, que han canviat de color però no de política. Lluny d'això el conseller Jaume Carbonero ha posat en marxa la construcció de 435 nous habitatges de protecció oficial, quan hi ha un munt de pisos buits al poble.

A Mallorca la carència d'habitatges de protecció oficial és històrica, però no deixa de ser absurd que els criteris de mercat prevaleixin a l'interès general, i el gruix de la construcció vagi a parar a Campos, lloc on els darrers anys s'ha produït una saturació en la construcció. És cert que en aquest indret el preu dels habitatges són relativament més barats, perquè ho era el sòl, però l'ibavi ha de pagar els terrenys a 67 euros el metre quadrat, quan la promotora els havia pagat a 420. En qualsevol cas els preus dels HPD són poc accessibles per a la major part de la població, i no tenen res a veure amb la proposta del Bloc que era de 142 euros mensuals pel lloguer i fins a un 33% màxim de la renda familiar i els 90.000 euros de subvenció per a la compra.

Mentrestant, els municipis propers a Campos, també es reivindiquen del totxo. A Llucmajor hi ha 404 habitatges visats l'any 2007, 106 a Porreres, 167 a Santanyí, 94 a Ses Salines, 311 a Felanitx. Més lluny, a Manacor són 900 els habitatges que es poden construir enguany. Campos, més enllà de la lluita ambientalista d'aparador que només apareix en els casos en què s'atempta al paisatge, mostra la crua realitat de la insostenibilitat d'una política que fa malbé el territori, el clima i les persones.

coordinadora obrera sindical

55

WWW.SINDICAT-COS.ORG

ATENEU POPULAR

Ateneu Popular X
C. Ferran 14
08720 Vilatorrada del Penedès

Edicions Tanyada és un nou projecte que pretén publicar llibres i textos que ajudin a crear una consciència crítica amb el capitalisme i amb totes les relacions de dominació. Pretenem publicar títols clàssics, amb especial atenció als que protagonitzaren lluites o contribuïren al desenvolupament del pensament crític i revolucionari al servei de l'emancipació classe treballadora i dels pobles oprimits: llibres que estudin el procés d'alliberament nacional català, però també llibres que ens acostin als processos de lluita d'altres pobles; i finalment, llibres que despullin el món d'avui, amb les seves contradiccions, i que aportin llum al necessari procés de lluita per l'alliberament.

TANYADA Edicions

edicions TANYADA

CUP

Candidatura d'Unitat Popular de Molins de Rei

Atropia local: C/ Verdaguier 82,
08750 Molins de Rei
Telèfon: 615 603 425
Correu: molins@cup.cat
www.molins.cup.cat